

செந்தமிழ்ச் செல்வி

திங்கள் வெளியீடு

சிலம்பு }
உள

திருவள்ளூர் ஆண்டு ககஅச, மாசி
மார்ச், 1953

{ பரல்
எ

தவ இருக்கைத் தமிழ்முனிவர்

இருக்கை

நம் செந்தமிழகத்து முந்தையோர் கண்டு வழங்கிவரும் முதுமொழி 'பட்டடை வாய்த்தால் பணிவாய்க்கும்' என்பது. அதுபோன்றே இருக்கை வாய்த்தால் ஒருக்கம் வாய்க்கும் என்பதுங் கொள்க. இருக்கை—ஆசனம். ஒருக்கம்—மன ஒடுக்கம்; உரன். இவ் இருக்கையைத் தவஇருக்கை எனக்கூறுவர். தவஇருக்கை எனினும் யோகாசனம் எனினும் ஒன்றே. இவ் இருக்கையை நாளும் விடாது கால், அரை, முக்கால், ஒன்று, ஒன்றரை, இரண்டு, இரண்டரை நாழிகை அளவிற்குக் குறையாமல் அவரவர்களுடைய காலவாய்ப்பு, இடவாய்ப்புகட்குத் தக்கவாறு பயின்று வருதல் இன்றியமையாதது ஒன்று. அங்ஙனம் பயின்று வருவது உடலுரம், உளஉரம், உறுப்புத் திண்மை, உரைவண்மை முதலிய பலநலம் வாய்த்து வாழ்வதற்கு வாயிலாகும்.

பயன்

மேலும் மடியின்மை, ஊக்கமுடைமை, ஆள்வினையுடைமை, அஞ்சாமை, ஆண்மை, நோயின்மை, நோன்மை, அறிவுடைமை, அன்புடைமை, எழிலுடைமை, ஏர்உடைமை, நெடுவாழ்நாள், நிறையுடைமை முதலிய பல நலம் வாய்த்துப் பண்புடையராய்ப் பயனுற வாழ்தற்கும் வழியாகும். இவ் இருக்கையைப் பயிலுந்தோறும் அளவாக மூச்சடக்கி அளவாக விடுவதுமாகிய அரும்பயிற்சியும் 'வினையால் வினையாக்கிக் கோடல்போல்' தானே வந்து பொருந்தும். இப்பொருத்தம் பின் தனி மூச்சுப் பயிற்சி பயிலுங்கால் பெருந்துணை செய்யும்.

நூல்

இப்பயிற்சி இஞ்ஞான்று செய்துவரும் பல்வேறு வகையான நம் நாட்டகத்ததும் பிறநாட்டகத்ததும் ஆகிய உடற்பயிற்சிகட் கெல்லாம் தாய்மையாய் வாய்மைச் சிறப்பினதாய் உள்ளது. இதுகுறித்துத் திருமூலநாயனார் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே ஆவடுதுறை அரசின்கீழ்த் தேவிருக்கை மேவி உள்ளத் துறை இறையொடும் ஒருங்கிய மனத்தராய் அருளால் உலகுய்ய உரைத்தருளிய தமிழாகமத்தின்கண் சால்புற விளக்கியுள்ளார்.

பயில்வோர்

இப்பயிற்சியினை, கற்கும் மாணவரும், கற்பிக்கும் ஆசிரியரும், உழைக்கும் திருவினரும், விழையும் காதலரும், பிழையில் பெரியாரும், சிறுவர் சிறுமியரும், மற்றும் யாவரும் உடல்வளத்துக்கு உட்கொள்ளும் உணவினும் மிக்கதாய் உளத் தூய்மை, உணர்ச்சிவாய்மை, உரனுடைமை, அறனுடைமை முதலிய திறம்பல பெருகப் பயிலுதல் வேண்டும். பயிலுங்கால் இறையுண்மையும், அவனை மறவாமையும், பல்உயிர் ஒருமையும், நல்அருள் மாண்பும் குறிக்கோளாகப் பயிலுதல் வேண்டும். இப்பயிற்சியால் திண்ணமாக நோய்வாராதென்பது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை.

பெரும் பயன்

இப்பயிற்சியினைச் செப்பமொடு காலமுண்டாகவே காதல் செய்து பயின்று வருதல்வேண்டும். காலமுண்டாகவே என்பதனை இரட்டிற்மொழிவதால் பெறப்படும் மிக்க இளமையும், நெடுவாழ்நாளும் கொள்க. இதனைக் கல்லூரிகளிலும், பள்ளிகளிலும், இல்லங்களிலும், பயிற்சிக் கூடங்களிலும், கழகங்களிலும் கிழமையொடு பயிலுதல் வேண்டும். பயிற்றுவிக்கும் பண்பாளர் பலரும் வேண்டும். இப்பயிற்சியால் நாடும், மொழியும், நன்னெறியும், பீடும், பண்பும் சிறந்தோங்கி உலகிடை நன்மதிப்பு நிலவும் என்பது எண்ணம்.

பயிற்றுவிப்பார்

இப்பயிற்சியினைத் தமிழாகமம் போன்ற முன்னூல்களினும், அதனைத் தழுவினும் தற்பழக்கமாயும் பின்னுள்ளார் செய்த சின்னூல்களினும் கண்டுகளிக்கலாம். ஆனால் கொண்டுய்த்துப் பயில்வது மிகவும் அருமை. நம் தவப்பேற்றால் நம்மிடையே இந்நாள் நிலவும் தவமுனிவர் திரு. அ. பொன்னண்ணுக் களத்தில் வென்றுர் என்னும் பொய்யில் புகழினர், செந்தமிழ்ப் புலவர்,

பிள்ளைமைத்துறவர், தமிழ்ப் பேராசிரியர், தஞ்சை மாவட்டக் கழக ஆட்சியைச் சார்ந்த குற்றாலம், திருவாரூர், ஒறுத்தான் நாடு முதலிய பல்வேறிடங்களிலுள்ள உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் மயர்வறக் கற்பிக்கும் மாண்புறும் ஆசிரியராகப் பன்னெடு நாள் போதித்த பண்பாளர். இந்நாளும் தம் இல்லமே கல்லூரியாகப் புலவர் வகுப்பு நடத்திப் புலவர் பலரை உலகுக்கு அளித்து வருகின்றனர்.

இவர்கள் அறுபதாம் அகவை முடிவுறுகாறும் பயிற்சியை நாடாது பின் பயிற்சி நலம் ஓர்ந்தும், பயின்றார் திறங்கண்டும், அவர் அன்பொடு கூறும் இன்ப உறுதி உரைகொண்டும் பயில முயன்று, அயரா உழைப்பால் பயின்று நலம் பல பெற்று 'நான் பெற்ற இன்பம் நானிலம் பெறல் வேண்டும்' என்னும் நன்னோக் கத்துடன் தம்பால் வருவார்க்கும், கல்லூரி, பள்ளி, கழகம், அலுவலகம், பொதுமன்றம் முதலிய இடங்கட்கு வலியச் சென்று மலர்ந்த முகத்தொடும், மாண்புறு மனத்தொடும், இனிய மொழி யொடும் முப்பத்திரண்டு இருக்கைகளையும் ஒவ்வோர் இருக்கை யின் பெயர், தன்மை, வலுப்பெறும் நரம்பு உறுப்பு முதலியன, அதனால் அகலும் நோய்கள், நோய் அணுகாமை முதலியன நுவன்று செய்தும் செய்வித்தும் வருகின்றார்கள்.

தவமணி

அம்முறையில் சென்னைக்கண் அமைந்துள்ள நம் 'சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்' மாடியில் ஆட்சிப் பொறுப்பா ளர் முன்னிலையில் 28-2-1953 வைகறையில் கழகப் புலவர் அலுவலாளர் பலரும் குழுமிய கூட்டத்திடையே காண்பார் வேட்கையுறக் கருத்துரைத்துக் களிப்பொடும் செய்து காட்டி னர். அவர்கள் அகவையானது வரும் மார்ச்சுப் பதினைந்துடன் எழுபத்துமூன்று நிறைவுற்று எழுபத்து நான்கு துவங்கப் பெறும். அவர்கள் தோற்றம் கழிபேரிளமைக் கட்டமை உட லொடு காணப்பெறுகின்றது. அமைதித்தோற்ற அழகு பொலி கின்றது. 'மொய்த்துவளர் பேரழகு மூத்தவடிவம்' யாத்துளதோ என்று திகழ்கின்றது. கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தார் உவந் தளித்த 'தமிழ்த் தவமணி' என்னும் தனிச்சிறப்பு முற்றும் பொருந் தும் என்று உற்றுக்காண்பார் உரைக்கும் வண்ணம் ஒளிர்கின் றது. இத்தகைய நலத்தை நாமும் பெற இறையருள்வராக!

அவர்கள் தம்வால் நரைமுடிகள் பயிற்சிச் சிறப்பால் கருத்து வருகின்றது. இப்புதுமையினைக் கண்ணுறுங்கால் திருமூல நாயனார் அருளிய 'உரோமங்கருக்கும்' என்னும் திருமொழி யின் உண்மைப்பொருள் எண்மையாக விளங்குகின்றது. நம்

பெரியார் போன்று முதுமையில் தொடங்குவார்க்கு வால்நரை முடி கருக்குமாயின் இளமைதொட்டுப் பயில்வார்க்கு நரை ஏது, திரை ஏது, மூப்பேது, பிணி ஏது, பிற ஏது என்று முன்னுமின். முடியின்கருமை மேன்மேலும் மழைக்கருமையாய்த் தழைக்கும் என்பது பிழையில்வாய்மை. உடல் நலத்தால் உளநலமும், உள நலத்தால் உணர்வு நலமும், உணர்வு நலத்தால் ஒருமையின்பும் பிறந்து மறந்தும் தீமை புரியாது அறமே புரிந்து சிறந்து வாழ்வார் என்பது ஒப்பமுடிந்த செப்பமாம்.

வரலாறு

தவயோகசித்தர் தாயுமானச்செல்வர் தமிழும் சிவமும் வளர்ப்பதற்குச் சார்பிடமாயிருந்த திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத் தைச் சார்ந்த பொங்குந் தமிழ்க்கரையாம் செங்கரையூரில் அருள்பெருகத் தோன்றியவர். தந்தைதன் தந்தையாம் பெயரனார் குழந்தைக் களத்திலவென்றார் என்னும் ஒண்மைச் செல்வர். புலமைமிக்க புரவலர். இராமநாதபுர வேத்தவைப் புலவரால் பாடப்பெற்றவர். அப்பாடற்கண் 'செங்கரை நகர்க்கு வேந்தர்' என்னும் சிறப்பும் எய்தியவர். தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்த தனிப்பெருங்குடியில் தோன்றியவர் நம் தமிழ்த்தவமணி.

நன்றார்

இவர்தம் அருமைத் தந்தையார் திருப்பெயர் அழகப்பக் களத்தில் வென்றார். தாயர் திருப்பெயர் கண்ணம்மாள் எனப் பெறாஊம் கிருட்டிண அம்மாள். நம் பொன் அண்ணாக்களத்தில் வென்றார்க்கு உடன் பிறந்தார் பெண்பால் நால்வர் ஆண்பால் இருவர். பெண்பால் பிறப்பினர் அனைவரும் சிறந்து வாழ்கின்றனர்.

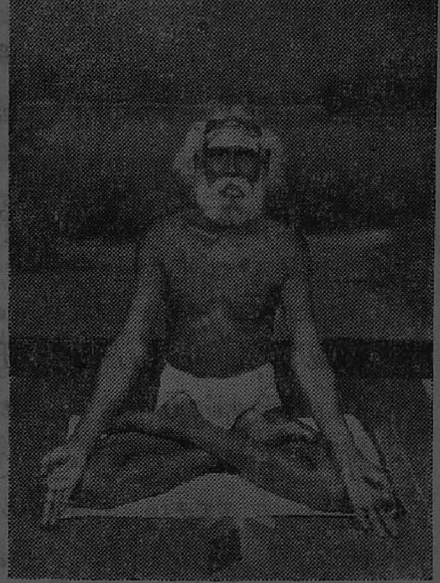
கல்வி

குடிப்பிறப்பின் சிறப்பாலும், கற்றபெரும் தமிழ்ப்புலவர் சார்பாலும், முன்னைத் தொடர்பாலும் பிள்ளைமைக்கல்வி, கட்டிளமைக்கல்வி, புலமைக்கல்வி முதலிய அனைத்தும் எளிமையாகக் கைவரப்பெற்றனர். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கஞ் சென்று பயின்றுள்ளார்கள். திருமுறைக் கல்வியும், சித்தாந்தக் கல்வியும் திருவருள் துணையால் சிறக்கத் தெளிந்தனர். செந்நெறி ஒழுக்கம் பூண்டனர். சிவன் ஐந்தெழுத்தும், திருவெண்ணீரும், அவனடி மறவா அன்புறு தொழுகையும் இன்புறக் கொண்டனர்.

சிறந்தது பயிற்றல்

தமிழகத்துறவு குடும்பத்துடனிருந்து சிறந்தது எனப்படும் செம்பொருளை எய்த முயலும் முயற்சியேயாம், அம்முயற்சியில் இவர்கள் மணமாகாது பிள்ளை மையிலேயே மெய்த்துறவு வாய்ந்தசெய்தவத்தர். எனினும் குடும்பம் பேணும் வடுவில் தவமும் வாய்க்க வேண்டும் என்பதன் பொருட்டும், நன்றாட்கு அருந்துணை ஆற்றுதற்பொருட்டும் தாயத்திடையே தம்பிமுறையாம் சின்னமணிக் களத்தில் வென்றார் என்னும் செல்வனை அன்பினால் மகன்மைக்கொண்டு தம் தங்கை சௌந்தரவல்லியின், ஒரே மகளாராகிய மணியம் மாளை மணமுடிப்பித்து உடைமையும் பிறவும் ஒருங்கீந்து வாழ்வித்து வருகின்றனர். இஃதன்றே நீத்தார் கடமை. இம்மகற்கு மக்கட் செல்வமும் வாழ்வும் வாய்த்துள.

இவர்கள் பன்னெடுநாள் வாழ்ந்து தவ இருக்கையைப் பல ஊர்களிலும் பலர்க்கும் பயிற்றுவித்துச் சித்தாந்த சைவத்திறம் விளக்கிச் சிறக்கச் சிவன்தாளிணையைத் தொழுவோமாக.

இவர்கள் செய்து போதரும் இப்பயிற்சியினை வல்விரைவில் செம்மையான விளக்கத்துடனும், படங்களுடனும் ஒரு நூல் வடிவில் வெளியாக்கித் தமிழ்த்தாய்க்கு அணிசெய்யத் தமிழ்ப் பெருமக்கள் துணைபுரிவார்களாக. திருவருள் முன்னிற்பதாக.

போற்றுபொன் அண்ணாக்களத்தில்வென் றூர்புகழார் தோற்று தவஇருக்கை சொல்பயிற்சி—ஆற்றதமிழ் அன்ப ரொலம்பயின்று ஆற்றல்நாள் செல்வமுற்றிங்கு இன்பமுடன் வாழ்க இனிது.

—ஆசிரியர்.

மருத்துவம் வாழ்கவே*

[திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, எம். ஏ., எம். எல்.]

அகவல்

சென்னை மாநகர்த் தங்க சாலை
எண் இருநூற் றைந்தென்னும் அகத்தே
நெல்லை மூதூர் பிறந்த செம்மல்
நல்லறி வாளர் சண்முக சுந்தர
புவனை குருபர மருத்துவத் தலைவர்
தவநிறை பெரியார் தனிஅருள் பெற்றுக்
கொடுக்கும் மருந்துகள் குவையந் தன்னில்
அடுக்கும் யார்க்கும் அமுதம் போல்வன
குட்டம் காசம் குன்மம் கடியநோய்
கட்ட மேகம் கடுநீ ரழிவு
தேட்கடி பாம்புத் தீக்கடி விடங்கள்
முதலிய எந்நோய் தன்னையும் நொடியில்
அதாரி யாமல் அகற்றவல் னனவே
எவ்வகைச் சுரமும் ஐந்து பொழுதினில்
நையத் தொலைத்து நலங்கொடுப் பனவே
தங்கம் சூதம் முத்து மணிகள்
பங்க மின்றிப் பதிந்த செந்தூரம்
ஆயிரம் செலவுசெய் தாற்றிய மருந்து
மாயிரு வுலகில் மறுவில் லாதது
முன்னியது முடிக்கும் முருகன் அருள்போல்
துன்னிய நோயைத் தொலைத் தெல்லாரும்
மன்னி வாழும் நயந்து பயத்தலின்
முருகன் மும்மணிச் செந்தூர மென்னும்
அருமைப் பெயரொடு அலங்கல் காண்மின்
மாண்புடை மருத்துவம் நீடுழி வாழ்கவே.

* சித்த மருத்துவர் திரு. சண்முக சுந்தரனாளைப் பற்றிப் பாடியது.

கண்ணகிப் பெயர்க்காரணம்

[வித்துவான், திரு. ஆ. சிவலிங்கனார், மயிலம்]

கண்ணகிப் பெயர்க்காரணத்தை மூன்று வகையில் கூறுவர் மூன்று திறத்தார்.

(1) 'கர்ணகி' என்றது 'கண்ணகி' என்றாயிற்று. கர்ணம் என்பது காது என்று பொருள்படும். கர்ணம் வழியாகப் பிறந்தவளாதலின் கண்ணகி எனப் பெயர்பெற்றாள், கோவலன் மனைவி. இக்கொள்கையைக் கோவலன் கதை என்ற நூல் கூறும்.

“ஐந்து தலை நாகமது அந்தக் குழந்தை தன்னைக்
காளியென்று தானறிந்து கனமாக ஏதுசெய்யும்
கன்னவழி யாய்ப்பிறந்த கட்டமுகி யாகுமெனக்
கண்ணகியாள் என்றுசொல்லிக் கன்னிக்குப் பேர்கொடுத்து”

என்பது அந்நூலின் கூற்று.

(2) 'கர்ணிகா' அல்லது 'கர்ணகா' என்ற வடசொல்லின் திரிபே 'கண்ணகி' யென்பது. இது உயர்திரு. மு. இராகவ அய்யங்கார் அவர்கள் கூற்று.

(3) கண்ணகத்துள்ளாள் என்ற காரணம் பற்றிக் கண்ணகி என்ற சொல் உருப்பெற்றது என்பது மூன்றாவது கொள்கை.

இனி இவற்றை ஆராய்வாம்.

முதற் கொள்கையாகிய 'கர்ணவழியாய்ப் பிறந்தவள் கண்ணகி' என்றது எட்டுணையும் பொருந்துவதன்று என்பதையாவரும் அறிவர். கோவலன் கதை சிலப்பதிகாரத்தை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டோ அல்லது அதனைப் பார்க்காமலேயே தெருக்கூத்தாடிகள் திரித்துக்கொண்ட கதையினைக் கொண்டோ கற்பித்து எழுதப்பட்டதாகும். சிலப்பதிகாரத்துடன் முக்கியமான இடங்களில் மாறுபட்டிருப்பதால் அந்நூல் ஒரு புனைவே என்பதில் ஐயமில்லை. ஆதலின் அதனைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியை விடுத்து இரண்டாவது கொள்கையாகிய 'கர்ணிகா' அல்லது 'கர்ணகா' என்பதன் திரிபு 'கண்ணகி' என்ற கொள்கையைப் பற்றி இனிக் காண்போம்.

உயர்திருவாளர் மு. இராகவ அய்யங்கார் அவர்களின் கருத்தினைச் சுருக்கித் தருகின்றேம்.

“கர்ணிக அல்லது கர்ணக என்ற வடசொல்லுக்குத் தாமரைப்பொகுட்டு என்பது பொருள். தாமரைப்பொகுட்

டினை மகளிர்க்கு உவமை கூறுதல் உண்டு. கர்ணிக போன்றவள் கர்ணிகை. அப்சரசுக்கள் பதினொருவருள் கர்ணகா என்பது ஒருத்தியின் பெயர் என மகாபாரதத்தால் அறியப்படும். அதற்குப் பொருள் ‘பொகுட்டுப் போன்றவள்’ என்பதாகும். ‘கண்ணகி’ என்பதற்கும் அப்பொருளேயாம். இவ்வாறு கொள்ளுதற்கு இளங்கோவடிகள் வாக்கு சான்று பகருகின்றது.

கவுந்தியடிகளும் கோவலனும் கண்ணகியும் உறையூர் நீங்கி மதுரைக்குச் செல்லும் இடைவழியில் வேட்டுவர்ஊரில் தங்க நேர்ந்த காலத்து, வேடுவரும் அவர் மகளிரும் அத்தேவிக்கு விழாவயர்ந்து வரிக் கூத்தாடினர் என்றும் அக்கூத்தில் தேவியின் ஆவேசம் கொண்ட சாலினி என்பாள் அங்குக் கோவலனுடனிருந்த கண்ணகியை அணுகி அவளை நோக்கி,

‘இவளோ
கொங்கச் செல்வி குடமலை யாட்டி
தென் தமிழ்ப் பாவை செய்தவக் கொழுந்து
ஒருமா மணியாய் உலகிற் கோங்கிய
திருமாமணி.’

(சிலப். 12-47-9)

எனப் பாராட்டினள் என்றும் இளங்கோவடிகள் கூறுகின்றார். தமிழகத்தும் பிற நாடுகளிலும் தெய்வமாகக் கொண்டாடப் பெறும் சிறப்புக் கண்ணகிக்குப் பின்பு நிகழப் போவதால், அந் நிகழ்ச்சியை இவ்வாறு முன்னறிந்து குறிப்பிட்டனள் அச் சாலினி என்க. கொங்கிளங் கோசர் தங்கள் நாட்டகத்து வழி பட்டமையின் ‘கொங்கச் செல்வி’ என்றும், சேர வேந்தன் கோட்டம் எடுத்து வணங்கலின் குடமலையாட்டி என்றும், பாண்டிய சோழர்கள் விழாவெடுத்துக் கொண்டாடுதலின் ‘தென் தமிழ்ப்பாவை செய்தவக் கொழுந்து’ என்றும், இலங்கையரசனாலும் மாளுவ வேந்தராலும் அவ்வாறே போற்றப்படுதலின் ‘ஒருமாமணியாய் உலகிற் கோங்கியவள்’ என்றும் கண்ணகி குறிப்பினுற் சிறப்பிக்கப் பெற்றமை காண்க. இங்ஙனம் குறிப்பிற் கூறப்பட்டவற்றுள் ஒரு மாமணியாய் உலகிற் கோங்கிய திருமாமணி என வருந்தொடர் ஈண்டு சிறிது ஆராய்ச்சிக் குரியதாகின்றது. இத்தொடருள் இருமுறை ‘மாமணி’ எனக் கூறியிருப்பது ஓர் உட்கருத்தைக் கொண்டதாகும். ஒரு பொருட்சிறப்பின்றி இளங்கோவடிகள் கூறியதையே கூறார். கண்ணகியை உலகுக்கு ஒரு மாமணியானவள் என முன்னர்க் கூறிவிட்டமையால் திருமாமணி என்பதில் உள்ள ‘மணி’ அவள் இயற்பெயரைக் குறிப்பிற் குறித்தற்கே வந்ததாம். ‘திருமாமணி’ என்பது ‘திருமகள் தங்கும் சீரியமணி’ எனப் பொருள் படும். மணி என்பது தாமரை மணி. அஃதாவது தாமரைக்

கொட்டை. கொட்டையுள்ள பொகுட்டினைக் கொட்டை என்ற லும் உண்டு. அதற்கேற்ப மணியுள்ள பொகுட்டினை ஈண்டு இளங்கோவடிகள் மணி என்றார். இதனால் மணி போன்றவள் இவள் என்று கூறிய முகத்தால், பொகுட்டுப் போன்றவள் என்ற பொருளுள்ள கர்ணக என்ற வடசொல்லை நினைவுபடுத்தி அதன் திரிபாகிய கண்ணகி என்ற இயற்பெயரைக் குறிப்பித் தார் இளங்கோவடிகள்.”

இவ்வளவும் அப்பங்கார் அவர்கள் கருத்து. இனி இதனை ஆராய்வோம்.

(1) இளங்கோவடிகள் பிற இடங்களில் தாமரைப் பொகுட்டினை உவமை கூறினார் அல்லர் கண்ணகிக்கு. பிற மக னிர்க்கேனும் கூறினரல்லர்.

(2) மணி என்ற சொல்லை, அடிகள், ஒளிமணிப் பொருளி லேயே ஆண்டிருக்கின்றார்.

“மலையிடைப் பிறவா மணியே யென்கோ”

“திருத்தகு மாமணிக் கொழுந்து”

தன்பன காணலாம்.

(3) ‘ஒருமா மணியாய் உலகிற் கோங்கிய திருமாமணி’ என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லார், “இவ்வுலகுக்கு முழுமாணிக்கம் போன்று உயர்ச்சி பெற்ற பெண்ணுருக் கொண்ட திருமணி” என உரை கூறியது கொண்டும், ‘திருத்தகு மாமணிக் கொழுந்து’ என்ற இடத்து திருத்தகு மாமணி—முழு மாணிக்கம் எனப் பொருள் எழுதியது கொண்டும் அவரும் மணி என்பதே பொருள் எனக் கொண்டனர் என்க.

(4) கர்ணிக அல்லது கர்ணக இச் சொற்களுடன் கண்ணகி என்ற சொல்லொப்புமை காணப்படுவது கொண்டு மிக வளைந்து சுற்றிக் காரணம் காட்டுவது ஏற்புடைத்தாகாது.

(5) அவ்வாறு காட்டலாம் எனின் இவ்வாறும் காட்ட லாம் அன்றோ?:—மணி என்பதற்குக் ‘கண்’ எனவும் பொருள் உண்டு.

“கருமணியிற் பாவாய்நீ போதாயாம் வீழும்

திருநுதற் கில்லை யிடம்.”

(திருக்குறள் : ககஉங்)

என்ற குறளில் மணி என்பது அப் பொருள்தாதலைக் காண்க. இதனால் மணி என்றதால் கண்ணைக்குறித்ததாகக் கொண்டு, ‘ஒருமாமணி.....திருமாமணி’ என்ற தொடர்க்கு “இவ்வுலகிற்கு

முழுமாணிக்கம் போன்று உயர்ச்சி பெற்ற அழகிய கருவிழியாள்” எனப் பொருள் கொள்ளவைத்து கருங்கண் என்னும் நினைப்பினையூட்டி அதனால் அவள் பெயராகிய கண்ணகியைக் குறிப்பிற் குறித்தார் இளங்கோவடிகள் எனக்கொள்ளலாம். இவ்வாறு கொள்வதும் ஏற்புடைத்தாகாது அன்றோ?

(6) ‘கொங்கச் செல்வி’ முதலியன கண்ணகியின் பின்னிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிற் குறித்தவாறே ‘திருமாமணி’ என்பதும் ஒன்றைக் குறிப்பிற் குறித்தற்கே வந்ததாகும். அஃதாவது இயற்பெயரைக் குறிப்பிற் குறித்ததாகக் கொள்ளல் வேண்டும்’ என்பர் அய்யங்கார் அவர்கள். ‘கொங்கச் செல்வி’ முதலியன பின்னிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிற் குறித்தற்கு வந்தன என்றால் திருமாமணி என்பதும் பின்னிகழ்ச்சியினைக் குறிப்பிற் குறித்தற்கே வந்ததாதல் வேண்டும். அவ்வாறு காட்டும் தொடர்பே ஏற்புடைத்தாகும்.

(7) ‘ஒரு மாமணியாய்.....திருமணி’ என இருமுறை மணி என்றது கூறியது கூறலாகாதோ எனின் ஆகாது. பின்னருள்ள ‘மணி’ என்பதற்குப் பொருள் வேறுண்டு. அதனையே யிண்டு ஆராயவேண்டும்.

‘மணி’ என்ற சொல் சைன சமயத்தில் வீடுபெற்ற உயிரைக் குறிக்கும். உயிர்கள், மணியுயிர், பொன்னுயிர், வெள்ளியுயிர், செம்புயிர், இரும்புயிர் என ஐவகைப்படும். அவை முறையே, வீடுபெற்ற உயிர், தேவர் உயிர், மக்களுயிர், மக்களிற் கீழாயினார் விலங்குகளின் உயிர், நாகர் உயிர் ஆம்.

“மணியுயிர் பொன்னுயிர் மாண்ட வெள்ளியின்
அணியுயிர் செம்புயிர் இரும்பு போலவாம்
பிணியுயிர்”

(சிந்தா. 3111)

என்று சிந்தாமணிப் பாடலில் வருதல் காண்க. இவற்றையே விரித்துக் கூறுதலும் உண்டு.

கரும்ம் பிறப்பும் கருநீலப் பிறப்பும்
பசும்ம் பிறப்பும் செம்ம் பிறப்பும்
பொன்ன் பிறப்பும் வெண்ண் பிறப்பும்
என்றிவ் வாறு பிறப்பினும் மேவி
பண்புறு வரிசையிற் பாற்பட்டுப் பிறந்தோர்
கழிவெண் பிறப்பிற் கலந்துவீ டண்குவர்”

(மணிமே. 27. 150—155.)

என்ற மணிமேகலையடிகளைக் காண்க. சமண மதத்தின் ஓர் பிரிவாகிய ஆசீவகமதத்தினரின் உயிர்ப்பாகுபாடு மேற்சொன்னவை: மணியுயிரினை ‘மணி’ என்றே கூறுதலும் உண்டு.

“மணியினுக் கொளி.....நின்
இணைமலர்ச் சேவடி கொடுத்த என்பவே” (சீவக. 3100)

“மணிநிலை விசம்பொடு வரங்கள் நவன” (குளா. இரத. 62)

“மணிஞாலம் உடையாயை” (குளா. இரத. 64)

என்ற இடங்களைக் காண்க. இவற்றால் மணி என்பது சைன வழக்கில்—ஆசீவக வழக்கில் வீடுபெற்ற உயிரைக் குறிக்கும் என்பது பெற்றும். இதுகொண்டு இனித் திருமாமணி என்பதற்கு எளிதில் பொருள் காணலாம்.

‘திருமாமணி’ கண்ணகியின் பின்னிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிற் குறித்ததற்கே வந்தது என்பது எம் துணிபு. அஃதாவது, “கொங்கச் செல்வி முதலியனபோல இதுவும் இவ்வுடலை விட்டு நீங்கும் இவள் உயிர் பின்னர் வீடுபெற்ற உயிராகும் அஃதாவது மணியுயிராகும் என்ற குறிப்பினைத் தன்னகத்துக் கொண்டதாம்” என்னலாம். பின்னால் கொங்கச் செல்வியாக, குடமலையாட்டியாக, தவக்கொழுந்தாக, ஒரு மாமணியாக விளங்கப் போவதற்குக் காரணம் இவள் அடுத்து மணியுயிராகப் போவதே என்று கூறுவதில், பின்னிகழ்ச்சிகளுக்குக் கூறும் காரணமும் தொடர்பாகப் பின்னிகழ்ச்சி யொன்றையே கூறுதலும் எவ்வளவு பொருத்தம்.

இதுகாறும் கூறிவந்தவாற்றால் கர்ணிக அல்லது கர்ணக என்ற வடசொல்லின் திரிபாகக்கொள்வது கண்ணகி என்ற சொற்கு ஏற்றதாகாது என்பதும், திருமாமணி என்பதில் உள்ள ‘மணி’ என்பது சைனசமயத்து ‘மணியுயிர்’ என்ற பொருளைக் கொண்டதென்பதும் போதரும்.

இனி மூன்றாவது காரணமே சிறக்கும் என்பதற்குச் சில கூறுதலும். சிறந்த அழகிய ஒரு குழந்தையைக் கண்டவுடன் ‘அதன் உருவம் கண்ணிலேயே இருக்கின்றது’ என்று உலகில் கூறுவதை நாம் கேட்கின்றோம். பார்த்தவர் கண்ணகத்தெல்லாம் இருந்த காரணம்பற்றி ஒரு பெண் குழந்தைக்குக் கண்ணகி என்ற பெயரையிட்டு வழங்கியிருக்கலாம். அதுவே பின்னர் பெண்குழந்தைக்கும் இயற்பெயராக வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். பேகன் என்ற வள்ளலின் மனைவியும் கண்ணகி என்ற பெயருடையவளே. இப்பெண்பாற் பெயர்க்கேற்ப ஆண்பாற் பெயராகக் ‘கண்ணகன்’ என்ற பெயர் காணப்படுகின்றது. ‘கண்ணகனார்’ என்பது ஒரு பழம் புலவரின் பெயர். பொருட்டுப் போன்றவள் கண்ணகி என்னின் கண்ணகன் என்பதற்குக் கூறலாம் காரணம் என்ன? ‘கண்ணகத்தான்’ என்ற பொருளில் வரும் ‘கண்ணகன்’ என்பது ‘கண்ணன்’ எனவும் வரும்

‘கண்ணன்’ என்ற தமிழ்ச்சொல்லுக்குக் கம்பர் ஓரீடத்தில் பொருள் கொண்டது ஈண்டு நினைவிற்கு வருகின்றது.

மிதிலைகரில் இராமன் வீதிவழியாகச் சென்றுகொண்டிருந்தான். அவனைப் பல மகளிர் கண்டனர். கண்டவர்கள் விழித்தகண் இமையாதபடி கண்டனர். இதனைக்கொண்டு கம்பர் கூறியது இது :—

வீதிவாய்ச் செல்கின் றுன்போல் விழித்திமையாது நின்ற
மாதரார் கண்க ளுடே வாவுமான் தேரிற் செல்வான்
யாதினும் உயர்ந்தோர் தன்னை யாவர்க்கும் கண்ணன் என்றே
ஓதிய பெயர்க்குத் தானே யுறுபொருள் உணர்த்தி விட்டான்.

(கம்ப. உலாவிய 6.)

“மிதிலைகர வீதிவழிச் செல்கின்றவனைப்போல இமைத்தல் செய்யாது விழித்து நின்ற மாதர்களின் கண்களுடே தாவிப்பாய்கின்ற குதிரைகளைப் பூட்டிய தேரின் மீது செல்பவனான அவ்விராமன் எப்பொருளினும் சிறந்த பெரியோர்கள் தன்னைக் ‘கண்ணன்’ என்று கூறியுள்ள பெயர்க்குத் தக்கபொருளைத் தானே, யாவர்க்கும் உணர்த்தி விட்டான்.”

என்பது இப்பாடலின் பொருள். இராமனைத் திருமாலாகக் கோடலின் கம்பர், திருமாலுக்குரிய பெயர்கள் பலவற்றுள் கண்ணன் என்ற பெயரை மனத்துக்கொண்டு, அது தமிழ்ச் சொல்லே என்பாரோடு உடன்பட்டவராகிக் ‘கண்ணகத்துள்ளான்’ ‘கண்ணன்’ என அதற்குக் காரணம் கண்டு தாம் கண்ட பொருளை இராமன் விளக்கியதாக உண்மையொடு புணர்ந்த கற்பனைமூலம் விளக்கியுள்ளார். இதனானும் கண்ணகி என்பது கண்ணகத்தாள் என்னும் பொருளுடையது என்னலாம்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் கண்ணகத்துள்ளான் என்ற காரணத்தாலேயே* கண்ணகி என்பது தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்பதும் பின் அதுவே இயற்பெயராம் என்பதும் இதன் ஆண்பாற் பெயர் கண்ணகன் என்பதும் புலனாம். கண்ணத்தன் கண்ணன் என்ற பழம் புலவர்களின் பெயர்களும் கண்ணகன் என்பதன் பொருள் உடையனவே.

* கண்ணகி Kannaki, N. Perh கண் + அகம். Kannaki, the wife of Kovalan and the heroine of Chilappatikaram, சோவலன் மனைவி... பேகன் மனைவி (புறம்: கசந.) (Lexicon. p. 691. பத்தி. 2) இதில் கண் + அகம் எனப் பிரித்தலும் காண்க.

நூல்நிலையம்

[தேன்னுப்பிரிகா - டர்பன் - திரு. ச. மு. பிள்ளை அவர்கள்]

‘கவி நிறைந்த நூல் இன்பமயமன்றோ?’ எனக்கவிஞர் ‘உமார்கயாம்’ கூறியுள்ளது நோக்கத்தக்கது. நூல்கள் கவியின்பம் பெற்று மிளிருமேல், அவையுள்ள நிலையம் அகத்தையும் அறிவையும் ஒருவழிப்படுத்தும் இன்பப் பூங்காவாகும். நூல்கள் நிறைந்த ஒரு நூல்நிலையத்தில் நாம் நுழைந்தால், உலகக்கவலைகளை நாம் அறவே மறந்து, உள்ளத்திற்குகந்த ஒரு புதிய உலகில் புகுவதாக உணர்வோம்.

சிலவேளைகளில், எப்போதும் உழன்று கொண்டிருக்கும் இவ்வுலகம் சலிப்பைத் தருகின்றது. மக்களின் வெறும் பேச்சும், வீண் சண்டைகளும் வெறுப்பையுண்டாக்குகின்றன. ஆதலின், அறிஞர் நூலுலகிற்புகுந்து நுண்ணிய பொருள்களை ஆய்ந்து இன்பம் நுகர்கின்றனர்.

நூலைப்பற்றி மாண்டெயின் என்னும் பெரியார் ‘எனது முதிர்ந்த வயதிலும், நான் தனித்திருக்கும் வேளையிலும் நூல் எனக்கு இன்பமளிக்கின்றது; சோம்பேறித்தனத்தால் உண்டாகும் மனப்பாரத்தை ஒழிக்கின்றது. யான் விரும்பாத நண்பர்களினின்றும், நீங்கியிருக்க அது உதவி செய்கின்றது. எனது வாழ்க்கையின் பிரயாணத்தில் எனக்கு அது இதம் அளிக்கும் கட்டுச்சோறாகப் பயன்படுகிற’தெனப் புகழ்ந்துள்ளார்.

அனடோல் பிரான்ஸ் என்ற பிரஞ்சு நாட்டு நூலறிஞர், ‘நூல் என்பது ஒருமாய சூத்திரம். அதினின்று பல உருவங்கள், பல தோற்றங்கள், பல யுகங்கள், பல சிந்தனைகள் யாவும் தோன்றி மனத்தைக் கலைத்து, இதயத்தைப் பண்படுத்துகின்றன. நூல் என்பது சென்ற கால உலகிற்கும், ஏனைய சிறந்த உலகங்களுக்கும் நம்மைத் தூக்கிச்செல்லும் ஒரு மாயக் கருவியாகும்’ என்று கூறுகின்றார்.

தெய்வீகமளிக்கும் நூல்நிலையத்திலே நாம் புகுந்ததும், நம்மிடத்துள்ள கீழ்மையான, நிலையற்ற, புன்மையான குணங்கள் யாவும் மறைகின்றன; நிலையான, வியப்பான பல சிறந்த குணங்கள் பரிணமித்து வளர ஆரம்பிக்கின்றன; ஒவ்வொரு முனிதனது இதயத்தில் தெய்வத்திருவொளி திகழ்

கின்றது; அவ்வொளியைக் காணாதபடியே அவன் வாழ்ந்தாலும், மாண்டாலும், அவ்வொளி அம்மனிதன் இதயத்தில் புதைந்தே கிடக்கின்றது.

டாக்டர் ஹரி ரோபட்ஸ் கூறியாங்கு, நூல்நிலையம் மனித உலகிற்கு அளிக்கும் உதவி யாதெனின், அது நம் நாட்டு அறிஞரின் வாழ்க்கையையும், சிந்தனைகளையும், நம் நாட்டு எளிய மக்களது அன்றாட வாழ்க்கையில் நடைபெறும் வேலைகள், அவர் தம் எண்ணங்கள், செய்கைகள் முதலியவற்றோடு சம்பந்தப்படுத்துவதாகும்.

நல்ல சிறந்த வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு நமது சொந்த அறிவும், அறிவுடையோர் போதனைகளும் முதன்மையானதாகும்; நம் அறிவை வளர்ப்பதற்கு நூல் பல கற்கவேண்டும்; இந்நெறியிற்பெறும் அறிவாற்றான் நம் அனுபவம் முதிர்ச்சியடையும்; எண்ணங்கள் பெருமிதமுறும்; ஏனைய காரியங்களில் காலத்தைச் செலவழிப்பது போலவே, நூல்நிலையத்திலும் எத்தனையோ மணி நேரத்தைக் கழிக்கலாம். அதிலும், ஆயிரக்கணக்கான நூல்கள் உள்ள இடத்தில், இன்ன நூல்களைத் தாம் படிக்கலாமென்று தேர்ந்தெடுப்பது சிரமமாகும். படிப்பவர் புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கவேண்டும்.

எல்லா மனிதரும் எல்லா நூல்களையும் படித்துவிட முடியாது; குறிப்பிட்ட பல நூல்களில் இருந்துதான், மனிதன் தனக்குத் தேவையான மனவுணவு உட்கொள்ள முடியும். மனநிலைக்குப் பொருத்தமான நூல்கள் அவன் மனத்தை வளர்ச்சியுறச் செய்கின்றன. 'நாம் படிக்கவிரும்பும் புத்தகமே, நாம் படிக்கவேண்டிய புத்தகம்' என்று ஸ்டிவென்ஸன் கூறியுள்ளார்.

தொரே என்னும் பெரியார், 'முதலில் சிறந்த நூல்களைப் பயிலவேண்டும். இல்லையேல் அவற்றைப்படிக்க உனக்கு வாய்ப்புக்கிடைக்காது' என்கிறார். ஆகவே, முதலில் எவையெவை நல்ல நூல்கள் என்று முடிபுகொள்வது இன்றியமையாதது. அதற்கு நூலாராய்ச்சியில் அனுபவம் வாய்ந்த அறிஞரது அபிப்பிராயத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும். உண்மைக்குறைவாயுள்ள நூல்நிலையமாகிய அரண்மனையில் தங்க ஒருவன் ஆசை கொண்டானாகின், அவன் அறிவுத்துறையில் இறங்கி உழைக்க ஆயத்தமாக இருக்கவேண்டும். சிலசமயம் இது அவனுக்கு மிகக்கடினமாக இருக்கலாம். அறிவின் மீது ஆவல் மிகுதியாக இருந்தால், அதன் முடிவை அவன் எளிதில் எய்து

வான். மனிதனுடைய மனத்தைப் புரிக்கச்செய்து உயர்ந்த தான - திடுக்கிடச்செய்யும், புதிய புதிய சிந்தனைகளை ஊட்டும் நூல்களே சிறந்தன. சோம்பேறியால் அவற்றைப்படிக்க இயலாது; பயங்கொள்பவன் அவற்றைக்கண்டு அஞ்சுவான்.

நூல்நிலையத்திலிருந்து நூலாராய்ச்சி செய்யப்படுகுவோன் சுறுசுறுப்பு, ஊக்கம், துணிவு இவைகளை உடையவனாக இருக்க வேண்டும்; புதையலை எடுக்க விரும்புகிறவன் படுகிறபாடு, நூலாராய்ச்சி செய்பவனும் அடைய நேரிடும்; பல தடவைகள் ஏமாற ஏற்படும்; ஆனால் விடாமுயற்சியுடன் வேலை செய்தால் வெற்றியடையலாம். ஜோர்ஜ் சார்தாயனா என்னும் அறிஞர் 'உலகில் நடைபெறும் சம்பவங்களை உண்மை வழியாகத் தெரிவிப்பது இலக்கியத்தின் பண்பாகும்' என்று கூறியிருக்கின்றார்.

எவ்வளவோ நிகழ்ச்சிகளுக்கிடையில் நாம் வாழ்கின்றோம். ஆனால் அவைகளின் உண்மை நிகழ்ச்சிகளை நாம் அறியாதிருக்கின்றோம். நாம் வாழ்க்கையில் அறிந்த உண்மைகளை யெல்லாம் பெரிய நூல்கள் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவ்வித நூல்கள் நமது வாழ்க்கையின் உண்மைகளைப் பாதுகாத்து வைத்துள்ளன. அவை நமக்குப் பரந்த அறிவையும், விரிந்த சிந்தையையும் தருகின்றன. மனிதர் தம் குணங்களை நன்கறியும் திறமையையும், அறம் அறமல்லாதவைகளைப் பகுத்தறியும் வன்மையையும் அவைகளாலேயே நாம் பெறுகின்றோம். அவைகளே எக்காலத்துமுள்ள பெரியோர்களுது உயரிய சிந்தனைகளையும் அவர்களது அரிய அனுபவங்களையும் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன.

'கடந்த காலங்களுடன் எங்களை ஒன்றுபடுத்தும் திருமொழியே! இவ்வுலகை நீத்த பெரியோர்களுடன் பேசும் பாக்கியம் நின்னாலே கிடைத்தது. உனது வன்மையாலேயே நாங்கள் உணரும் உணர்ச்சிகளையும், எங்களுக்கு நேரிடும் செயல்களையும், எங்களின் பின் இருப்போர் அறியமுடியும்' என்ற பொருளுடைய ஒரு கவி இருந்துவருகிறது.

முன்னே முடிவுகட்டியவாறு, நூல் நிலையம் உண்மைக்கு உறைவிடமான அரண்மனையாகும். இங்கு மனிதன் தன்னைத் தானே சந்திக்கின்றான். இங்குக் கவிகளிடமிருந்தும், கலைஞர்களிடமிருந்தும் பல்லாயிர ஆண்டுகளாக மக்கள் கூட்டம் கண்ட கனவையும், கொண்ட துயரையும், வாழ்ந்த வாழ்க்கையையும், அதன் வெற்றி தோல்விகளையும் தெரிந்துகொள்கின்றான். கிரீத்திக்கு முன்னதாக ஒருவன் வாழ்க்கையில் அடையவேண்

டிய கவலைகளையும், வாழ்க்கைப்போரில் மனிதன் எவ்வளவு துணிவுடன் இருக்கவேண்டுமென்பதையும் அறிகின்றான். இன்னும் ஏனைய நாட்டினர், அவரது நாகரிகம், கலை, சமயம் யாவையும் அவன் அறிவதால் அவனுடைய மனம் மிக விரிவடைகின்றது. அவனுக்கு ஆவல் அதிகரிக்க, அதிகரிக்க, நூலின்மேல் பெரியதோர் வேட்கை உண்டாகின்றது. 'சேர் ஆர்தர் கேனன் டோய்ல்' அறிஞர் தமது 'மாயக்கதவு வழியே' என்ற நூலில், "உனது புத்தகநிலையம் எவ்வளவு சிறியதாயிருப்பினும் சரியே, அதைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம். அறைக்குள் நுழைந்து, கதவைத் தாழிட்டுக் கொள். கதவை அடைக்கும்போதே உலகக் கவலைகளை யெல்லாம் வெளியே பறக்க விட்டுவிடு. மாண்டு சென்ற அறிஞரது இனிய கூட்டத்துள் செல். கவலை, துன்பம், துயரம் நுழையாத இன்ப உலகிலே நீ இருப்பதாகக் காண்பாய். வெளியில் இதுவரை உன்னுடன் இருந்த கீழ்மக்கள் மறைந்து விடுவர். அமைதியும் அறிவும் குடிக்கொண்ட மூதறிஞர், உனக்காக அங்குக் காத்துக்கொண்டிருப்பர். அங்கு அடுக்கி இருக்கும் அவருடைய நூல்களில் உன் பார்வையைச் செலுத்து. நீ விரும்பும் மனிதனைத் தெரிந்தெடு. அம் மனிதனுடைய நூலைக் கையிலெடுத்ததும், அது உன்னைக் கனவுலகிற்குக் கொண்டுபோய் விடும்" என்று எழுதியுள்ளார்.

ஆகவே, புத்தகங்களைப் படிப்பதால் நாம் விரும்பிய அறிஞருடன், புதிய புதிய உலகங்களுக்குப் போகலாம். இதுதான் நூல்நிலையம் நமக்களிக்கும் பேறு.

தமிழ்மொழி

பழங்கால உயர்தனிச் செம்மொழிகளில் ஒன்றாக இலகுவது நம் செந்தமிழ் மொழி. இதனிடம் பல்வகை அரிய சீரிய கூரிய நூல்கள் உள்ளன. இதன் மெல்லிய இனிய கவர்ச்சி மிக்க அமைப்பு முறையை மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் பலருங்கூட வியந்து பாராட்டியுள்ளனர். அதற்குக் காரணம், உயிர்ப்புச் செட்டு; எளிதில் பலுக்கும் ஒலியமைப்பு; ஒலிகள் வன்மை மென்மை இடைமையென முப்பகுப்பாக அமைந்த நெறிப்பட்ட இயற்கை; என்றுங் குன்ற இளமை மாண்பு முதலியன. இத்தகைச் சிறப்புமிக்க நம் தமிழ்மொழியை நன்கு பயின்று உலக முழுதும் பரப்புதல் தலையாய கடனும் தொண்டுமாகும்.

உவமைச்சிறப்பு

[வித்துவான், திரு. கோ. பாலசுந்தரநாயகர்]

மக்கள் பேசும்பொழுதும், செய்யுள் இயற்றும் பொழுதும் தம் கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தற்குக் கொள்ளும் முறைகள் பலதிறப்படும். அவற்றுள் குறிப்பிற்பொருளுணர்த்துவனவும், வெளிப்படையாகப் பொருளுணர்த்துவனவும் அடங்கும். எச்சத்தானும், முன்னத்தானும், அடைமொழிகளானும், பிறவற்றானும் பொருளுணர்த்துவன குறிப்பின் பாற்படும். இவை, துண்ணறிவுடையோர்க்கே யன்றிப் பிறர்க்கு எளிதின் விளங்கா. வெளிப்படையாவது யாவர்க்கும் எளிதில் விளங்குவதாகும்.

இவையேயன்றி மெய்ப்பாடும், உவமையும், உலக வழக்கினும் செய்யுள் வழக்கினும் பொருளினையுணர்த்தும் சிறப்புடையவை. மெய்ப்பாடாவது, சுவை வேறுபாட்டினால் மெய்க்கண்பட்டு வெளிப்படத் தோன்றும் உள்ள நெகிழ்ச்சி. உவமையாவது, ஒரு பொருளோடு முன்னரே நன்கறியப்பட்ட சிறந்த பொருளைச் சிறப்பு, நலன், காதல், வலி ஆகிய நான்கினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு உவமிப்பது.

இவ்வுவமையும் மெய்ப்பாடும் பொருளினே அறிதற்குத் துணை செய்கின்றன. இதனானன்றே, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் பொருளிலக்கணத்தில், பொருளியலின்பின், மெய்ப்பாடு, உவமை ஆகிய இரண்டியலையும் அமைத்து இலக்கணம் செய்த தூஉ மென்க. பேராசிரியர், “மற்றிது (உவமை) மேல் எவ்வோத்தினோடு இயைபுடைத்தோ வெனின்,—மேற்பொருள் புலப்பாடு கூறிய மெய்ப்பாட்டியலோடு இயைபுடைத்து. என்னை? உவமத்தானும் பொருள் புலப்பாடு கூறுகின்றனாகலின்” என்று கூறினர். (தொல்—உவம. சூ. க.)

ஆதலின், கருதிய பொருளினே நன்குபுலப்படுத்தற்கு உவமை ஆளப்படுகின்றதே யன்றி அழகுபயத்தற்குமட்டும் ஆளப்படுவதில்லை என்பது போதரும்.

“உவமப் பொருளின் உற்ற துணரும்

தெளிமருங் குளவே திறத்திய லான.” (தொல். உவம. 20)

என்றதூஉம் காண்க.

சிலர், இவ்வுவமை, உபமா என்னும் வடசொல்லின் திரிபெனவும், வடமொழியினின்றும் தமிழிற்கு வந்ததெனவும், தமக்கு வேண்டியவாறு உணராத கூறுவர். அவர், நீரம்

என்பது நீர் என்றும், மீனம் என்பது மீன் என்றும், வர்னம் என்பது வண்ணம் என்றும், லோகம் என்பது உலகம் என்றும் தமிழில் வழங்குகின்றன வென்றும், இதனால் தமிழ்ச்சொற்கள் வடமொழியினின்றும் வந்தவை என்றும், தமிழர்க்குத் தனி மொழியும், மரபும், நாகரிகமும் வடமொழியினின்றே வந்தன வென்றும் கூறுவர்.

அவர் கூறுவது எத்துணையும் பொருந்துவதன்று. ஒரு சொல் இரண்டு முதலிய மொழிகளில் வழங்கக் காண்கின்றோம். அவற்றுள் கீ (நெய்) என்னும் சொல், உருது மொழியிலும், ஆங்கிலமொழியிலும் பயின்று வருகின்றது. அதனால், உருது மொழியினின்றும் ஆங்கில மொழி தோன்றிற்றென்றல் பொருந்துமா? அஃதேபோல், வடமொழியிலும் தமிழிலும் வழங்கும் ஒரு சொல்லைக்கொண்டு வடமொழியினின்று தான் அம்மொழி வந்த தென்பதும் ஒல்லாது.

தமிழ்மொழி தோன்றிய காலத்து, அதற்குப் பல சொற்கள் அமைக்கப்பட்டன. அது, தனித்தியங்கும் செம்மொழி. இது குறித்தே மேனாட்டு மொழிநூல்வல்லுநரான அறிஞர்கள், விரிவான நூல்கள் பல எழுதியுள்ளனர். அது கொண்டு தமிழ்மொழியின் சிறப்பினை யறியலாம். அன்றியும், தமிழ் மொழிக்கும் தமிழகத்திற்கும் ஏற்ப இலக்கணம் எழுதிய தொல் காப்பியர், மீன் என்னும் சொல்லுக்குப் புணர்ச்சி விதியொன்று கூறியுள்ளார். அது வட சொல்லின் திரிபாயிற் விதிகூறுவா ரல்லர். வண்ணம் என்பது தமிழ்மொழி. வர்னம் என்பதன் சிதைவன்று என்று பேராசிரியர் கூறுவர். உலகு என்பதும் தமிழ்மொழியே. உவமை பென்னும் தமிழ்மொழிக்கு உரை வகுத்தும், அதனை உவமஇயல் என இயற்படுத்தும், வடசொல் லாயின் தொல்காப்பியர் விதிகூறார். ஆதலின், உவமையென்பது தமிழே.

தவிர, உவமை, உலக வழக்கிலும் வழங்கப்படுகிறது. அங்ங னம் வழங்குங்காலும், சுருங்கிய சொற்களால் குறித்த பொருளை அறிவிக்கின்றனர். ஒருவன் மற்றொருவனை இழித்துரைக்க நேர்ந்தவிடத்து, “இவன் ஒருநாய் போன்றவன்” என்கின்றான். இதில், சொற்கள் சுருங்கியுள்ளன. பொருளோவெனின், நாய் இழிந்த பொருள்களை விரும்புதலும், கண்ட இடமெல்லாம் ஓடிச் செல்லுதலும், வரன்முறையின்றி யிருத்தலும், பிற நாய்களைக் கண்டால் சினந்து குரைத்தலும் போன்ற இழிகுணமுடையவன் என்பதாகும். இப்பொருளைக், கேட்பானும் எளிதில் அறிந்து கொள்ளுவான். உயர்த்திக் கூறுதல் முதலிய பல விடங்களி

லும் இவ்வுவமை ஆளப்படுகின்றதைக் காண்கின்றோம். இங்ஙனம் கூறுதலால், ஒருவகை யழகும் தோன்றுகின்றது.

இவ்வுவமை, முன்னர் நன்கு தெரிந்த பொருளாய் இருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமிருந்தால்தான் எளிய முறையில் பொருள் இனிது விளங்கும். இதுபோழ்து, மாணவர்க்குப் பாடம் கற்பிக்குங்கால், அறிந்ததுகொண்டு அறிபாதது உணர்த்தல்வேண்டுமென்று கூறும் கொள்கை போன்றதே இவ்வுவமையின் அமைப்புமாகும். இதனால், உவமை, உலக வழக்கில் பொருளுணர்த்தும் அழகும், அதனைத் தமிழர் கையாளும் திறனும் நன்கு விளங்கும்.

இனி, செய்யுளில் உவமை வருமாறு நோக்குதும். செய்யுள் இயற்றும் புலவன், தான் கூறக்கருதிய பொருளினை, வரையறையுள்ள செய்யுளடிகளில் அமைக்கற்பாலன். சொற்பெருக்கம் இன்றித் தான் கருதிய விரிந்த பொருளினை உவமை முகத்தால் விளக்குதலே அவனுக்கு ஏற்புடைத்தாகின்றது. அதனால் செய்யுளில் உவமையை அமைக்கின்றான். இளம்பூரணர், “இதனாற் (உவமை) பயன் என்னை மதிப்பதோ வெனின், புலனாகாதன புலனாதலும், அலங்காரமாகிக் கேட்டோர்க்கின்பம் பயத்தலும்” என்று கூறினர். (தொல். உவம. சூ-க) இதனால், உவமை, புலனல்லாதவற்றை இன்பம் பயக்கும் முறையில் அறிவிக்கும் என்று கொள்ளுதல் வேண்டுமேயன்றி, பொருள் அறிவித்தலும் அலங்காரமாய் இருத்தலும் என இரண்டு பயன் தனித்தனி கொள்ளுதல் பொருத்தமின்று.

“தாமரைபோல் வாண்முகத்துத் தையலீர்” என்றவழி அலங்காரமாய் இன்பம் பயக்கும் என்கொள்ளுதல் தக்கதன்று. இதிலும், பொருள் புலப்பாடு அமைந்துள்ளது. அது யாதோவெனின், முகம், தாமரைபோல் மலர்ச்சியும் அழகும் பெற்றுள்ளது என்பதே. இவ்வாறே உவமை யாண்டிவரினும் ஏதேனும் ஒரு சிறந்த பொருளைப் புலப்படுத்துமேயன்றி, வாளா அணியின்பம் என்பதொன்றைமட்டும் புலப்படுத்த வராது என்பதை, உவமையமைந்த ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் காணலாம். வள்ளுவனார், தாம் எழுதிய திருக்குறள், இரண்டடி வெண்பாவினால் யாக்கப்படுதல்பற்றிப் பெரும்பாலும் தமது விரிந்த கருத்துக்களை உவமை வழியாகவே அமைத்துள்ளனர்.

“களித்தானைக் காரணம் காட்டுதல் கீழ்கீர்க்
குளித்தானைத் தீத்துரீ இ யற்று.”

(திருக்குறள் : கூஉ.கூ)

“தலையின் இழிந்த மயிரனையர் மாந்தர்
நிலையின் இழிந்தக் கடை.”

(திருக்குறள் : கூஈ.ச)

என்பன போன்ற பல பாக்கள், உவமையினுற் பெரும்பொருள் பயந்து, சுருங்கி யமைந்திருத்தலைக் காண்க. இங்ஙனமே, பல குறட்பாக்களைக் காணலாம்.

மற்றும், இவ்வுவமை உயர்ந்ததாய் இருத்தல்வேண்டும்.

“ உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளங் காலை ” (தொல், உவம. ௩)

என்பது அதற்குவிதி. தவிர, உவமையினைக் கண்டவாறெல்லாம் அமைக்காதிருத்தல் வேண்டுமென்று, அதற்குரிய சில மரபுகளைத் தொல்காப்பியனார் விதித்தனர். அம்மரபுகளை அமைக்கும்போதும் வேறுவேறு சிறந்த பொருள்கள் தோன்றுகின்றன. உவமையைப் பொருளாக்கிக் கூறுதல், பொருளுக்கு, இது உவமையாகாதென்பதும், பல பொருள்கள் சேர்ந்தால் இதற்கு உவமையாம் என்பதும் அம்மரபின்பாற்படும்.

இவ்வுவமையினின்றும், வேறு பல அணிகள் தோன்றுகின்றனவென்றும், வடமொழி அணியிலக்கணத்திற் கூறப்படும் அணிகள் அனைத்தும் உவமையை அடிப்படையாகக்கொண்டு வந்தவை யென்றும் வடநூலுணர்ந்தார் கூறுப. தண்டியலங்காரம் முதலிய அணியிலக்கண நூல்கள் தமிழில் வருவதற்கு முன், உவமை யொன்றுமே தமிழர்க்குத் தலைசிறந்த பொருளாகத் தெரிந்து, சில உட்பிரிவுகளோடு விளங்கிற்று. தொல்காப்பிய உரை ஆசிரியர்கள், வடமொழி யிலக்கணம் கற்றதனால், சில உவமைகளுக்கு வடமொழிப்பெயர் கூறியிருக்கின்றனர்.

தொல்காப்பிய உவமவியலைக்கற்றுப் புலவர்கள், பாக்கள் இயற்றிய அக்காலத்தில், உயர்வு நவீற்சி முதலிய அணிகள் செய்யுளில் அளவின்றி விரவாதிருந்தன. அதனால், அப்புலவர்கள், “ பொய் பிறந்தது புலவர் வாயில் ” என்று அறியாதார் சிலர் இப்பொழுது கூறும் இழிசொற்கு இலக்காகாது போயினர். பின்னர், தமிழில் தனியாக அணியிலக்கணம் ஏற்பட்டது. அதனைக்கற்ற புலவர்கள், அவ்வணிகளைத் தழுவித் தமது நூலில், “ வாளை, குளத்தினின்றும் துள்ளிக் கழுகின் கழுத்தை யொடித்து, திங்களைப் பிளந்து, அமுதநாரையை யொழுக்கி, விண்ணிற் படர்ந்து, கங்கையை உழக்கி, மீண்டும் மண்ணுலகுக்கு வந்தது ” என்பது போன்ற பாக்களை இயற்றி அவ்விழிசொற்கு இலக்காயினர்.

அன்றியும், அவர்கள் எழுதியுள்ள நூல்கள் அனைத்தும் பொய்யெனப்பட்டு, உண்மைகளும் இன்மைகளாகின்றன. ஆதலின், இனியேனும் தமிழ்ப்புலவர்கள், உவமையையும் அதன் மரபுகளையும் அறிந்து, செய்யுளியற்றிப் பிற்காலத்துப் புலவர் போன்று இழிக்கப்படாது, உண்மையை யுணர்த்துவார்களாக.

தமிழர் அடிப்படை அறங்கள்

[செல்லூர்க்கிரார் திரு.செ. ரெ. இராமசாமிபிள்ளை]

அறமாவது : பெரியோர்களால் சிறந்ததென வகுக்கப் பட்ட வழியில் நடத்தல். அது காலத்தானும் தேசத்தானும் வேறு வேறு தன்மையின் மாறுபடும். எல்லா நாட்டுக்கும் எக்காலத்தும் ஒத்தன பலவுண்டு. அவை : பிறர்க்கு நன்மை செய்தல், செய்ந்நன்றியறிதல், வேறொருவன் மனைவியை விரும்பாமை, உண்மை பேசுதல், ஈகை முதலியனவாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளின் விரிவு திருக்குறள், நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, திரிகடுகம், பழமொழிநானூறு முதலிய பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலும், பிற எல்லாவகை நூல்களிலும் காணலாம்.

(க) செய்ந்நன்றியறிதல்

அவ்வாறு வகுக்கப்பட்ட அறங்களுள், செய்ந்நன்றியறிதலும் ஒன்று. செய்ந்நன்றியாவது ஒருவனுக்கு ஒருகாலத்தில் இன்றியமையாத ஒன்றையாயினும் ஒருவன் உயிர்க்குக் கேடு நேர்ந்த காலத்தாயினும் உதவி செய்து, அத்துன்பத்தை நீக்குதல். ஆனால், அவ்வுதவி, அளவில் சிறிதாகத் தோன்றலாம். அதன் பயன் அளவைக்கருதினால், மிகமிகப் பெரிதாக இருக்கும். இந்த உண்மையை நாம் நாள்தோறும் கண்டும் கேட்டும் அறிந்து தெளிந்து வருகின்றோம்.

ஏழை ஒருவன் பட்டினிகிடந்து வருந்துகின்றான். அவன் மனைவி மக்களும் அவனுடன் பசியால் வாடி வருந்துகின்றனர். அதனை ஓர் இரக்கமுள்ள செல்வன் காண்கின்றான். கண்டதும் அவன் மனம் தாழவில்லை. அவ்வேழைக்கு ஒரு திங்கள் அளவுக்கு உணவுப்பொருள் கொடுத்து அவர்கள் எல்லோரின் உயிரையும் காப்பாற்றுகின்றான். அதனால் அக்குடும்பம் பிழைத்தெழ வாய்ப்பு உண்டாகின்றது. இவ்வாறு தக்க காலத்தில் ஒன்றை உதவுதலே 'அறம்' எனப்படுகின்றது. அந்த நலனை உணர்வதே செய்ந்நன்றியறிதல் ஆகும். ஆனால், இக்காலத்தில் 'அவன் என்ன உதவி செய்து விட்டான்' என்று உதவி செய்தவனோடு மாறுபட்டுரைக்கின்றனர். அஃது அறமும் ஆகாது செய்ந்நன்றி மறந்ததுமாகும். இதனைத் திருவள்ளுவர்தம் அறநூலில்,

‘எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.’

(திருக்: ௧௧௦)

என, அறிவுறுத்துவா ராயினார்.

இதனையே பழங்காலத்துப் புலவர் பெருமான் ஆலத்தூர் கீழார் என்பவர், ‘செய்ந்நன்றி கொல்லல்’ என்று நன்றி மறத் தலைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவர் அது குறித்துக்கூறும் கருத் துரை மிகமிகச் சிறந்ததாய், மக்கள் நலனுக்கு ஏற்றதாய், தமிழ்மக்கள் மனப்பண்பை விளக்குவதாய் அமைந்துள்ளது. ஆகலான், அச் செய்யுளை ஈண்டெடுத்துக் குறித்துத்தருகின்றும்.

‘ஆன்மூலை அறுத்த அறனில் லோர்க்கும்
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கின் கழுவாயு முளவே
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லென
அறம் பாடிற்றே.....’

(புறம் : ௩௪.)

இதன் பொருளாவது: ‘பசுவின் மடுவையறுத்த அறங்கெடுத் தோர்க்கும், மாட்சிமைப்பட்ட அணியணிந்த பெண்களின் கருவைச் சிதைத்தோர்க்கும், பெரியோர்க்குப் பிழை செய்த கொடியோர்க்கட்கும் கெடுதல் வந்தகாலத்து அவைகட்கெல்லாம் கழுவாய் (பிராயச்சித்தம்) உண்டு. உலகமே அழிந்துபோவ தாக இருந்த போதினும்கூட, ஒருவன் செய்த நன்றியை மறந் தோர்க்கு அக்குற்றந் தீர்வதற்குக் கழுவாயே இல்லையென அற நூல்கள் முழங்குகின்றன’ என்பதாம்.

பசுமாட்டின் மடு அறுத்தல், பெண்கள் கருவை அழித்தல், பெரியோர்க்குப் பிழை செய்தல் முதலிய கொடுஞ் செயல்களைச் செய்த அறக்கொடியோர்க்கும் மன்னிப்பு (கழுவாய்) உண்டு. ஆனால், ஒருவன் செய்த நன்றியை மறந்தவர்க்கு மன்னிப்பே இல்லையென, இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் ஆட்டுகட்கு முன்பே கண்டு தெளிந்து, அதை உலக மக்கட்கு உணர்த்திய பெருமை, தமிழ்ப் பெருமக்கட்கு உரியதாக இருக்குமானால், தமிழர் அறப் பண்பாடு எவ்வளவு உயர்ந்ததாய், சிறந்ததாய், வியக்கத் தக்க தாய் இருக்கின்றது பார்மின்கள்.

பிற்காலத்துத் தோன்றிய புலவர் திருமகனார் கம்பநாடர், தம் தமிழ்ப்பெருங்காப்பியத்தில் இதற்கு விளக்கவுரை போன்று இதன் பிழிவாக உரைத்து இதனைத் தெருட்டுவாராயினர். அச்சாரம்:

‘சிதைவகல் காதல் தாயைத் தந்தையைக் குருவைத் தெய்வ
பதவி அந்தணரை ஆவைப் பாலரைப் பாலை மாரை
வதைபுரி குநர்க்கும் உண்டாம் மாற்றலாம் ஆற்றல் மாயா
உதல்கொன் றார்க்கென் றேனும் உய்யலாம் உறுதி உண்டோ?’

என வருவதாம். இன்னும் பிறநூல்களினும் வற்புறுத்து இவ்
வறத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு நிறுவுதல் பழந்தமிழர்
தம் அறமுறைக்கு எடுத்துக்காட்டுக்களாக விளங்குவன ஆகும்.

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா’

என்னும் அறவுரைகளை எற்றைக்கு யார் கிளந்தனர்? தமிழர்!
தமிழர்! அன்றோ?

தமிழன் அற்றைக்குக் கண்ட கனவுதான் இற்றைக்குப்
பலப்பல இடங்களில் பன்மொழிகளில் பேசப்படுகின்றன;
எழுதப்படுகின்றன; போரினும் அறந்திறம்பாப் புதுமுறை
கண்டவர் தமிழர்; இவ்வடிப்படையிலேயே இற்றைநாள் நாடு
கள் கிளர்ந்தெழுகின்றன.

செய்ந்நன்றியைத் தீட்டிக்காட்டிய எம் தீந்தமிழர் நெஞ்சப்
பாங்குதான் என்னே! என்னே! சொல்லிய நாவின் செம்மை
என்னே! என்னே! எழுதிய கைவண்ணந்தான் என்னே!
என்னே! என இறும்பூதெய்துவ தன்றி அவர்தம் கடப்பாட்
டிற்கு யாம் செய்யும் கைம்மாறென்னே!

(உ) நிலையாமை

உலகத்தில் காணப்படும் உயிருள் பொருளும் உயிரில்
பொருளும் ஒருகால் தோன்றியனவே. அவை தோன்றியபின்
வளர்ச்சியடைகின்றன; பயன் கொடுக்கின்றன; பின் அழி
கின்றன. இந்நிகழ்ச்சி, இயற்கையாகவே நிகழ்ந்து வருகின்றது.
இத் தன்மையை நாம் நாள்தோறும் கண்டு வருகின்றோம்;
கேட்கும் வருகின்றோம்; ஆனால் அதை நாம் கருதி உணர்வ
தில்லை. உலகம் தோன்றிய நாள்தொட்டு, இதுகாறும்
தோன்றி யழிந்த உயிர்ப்பொருள்களையும் பிறவற்றையும் கணக்
கிடப்புகின், அவை எண்ணி லடங்கா.

ஒரு கொடியில்—செடியில்—மலரும்பூ, மாலையில் போதாக
இருந்து, இரவில் மலர்கின்றது; காலையில் நன்கு விரிந்து மணங்
கமழ்கின்றது; மாலையில் வாடி மணமின்றி உதிர்ந்து விடு
கின்றது. அதன் செவ்வியெங்கே? நிலையாமையையே யன்றோ
அது காட்டுகின்றது. மக்கள் விலங்கு பறவை முதலியன

எல்லாமும், குழந்தையாய், இளந்தையாய் இருந்து, பின் முதிர்ச்சி யடைகின்றன. இவை யெல்லாம் நோக்கும்போது, அவ்வப் பருவங்கள் நிலையாமையையே தெரிக்கின்றதன்றோ?

இன்று ஒருவன் அரசன் ; நாளை அவனே ஆண்டி ; இன்று ஒருவன் இரந்துண்போன் ; நாளை அவன் கொடுக்கக் குறையாத பெருஞ் செல்வன் ; இன்று ஒருவன் காளை ; நாளை அவன் கிழவன் ; நேற்று ஒருவன் இருந்தான் ; இன்று அவன் இறந்தான் ; இன்று இன்பம் ; நாளை துன்பமென, வண்டியின் உருளை போல, ஆறிடு மேடும் பள்ளமும்போல, ஒருநிலையின்றி மாறி மாறி வருகின்ற காலநிலையைக் காண்கின்றோம். ஆ ! எத்தனை மாடமாளிகை நிறைந்த நகரங்கள், இன்று வெற்றிடமாக-பாழ்ப் பறந்தலையாக—முள்ளும் கல்லும் செறிந்த கொடுங்காடாக—பாம்புகள் வாழும் புற்றிடமாக—நரிகள் திரிபும் நலிவிடமாக இருக்கின்றன. என்னே ! நிலையாமையின் காட்சி.

அரசர்களென்றும் புலவர்களென்றும் வள்ளல்களென்றும் வீரர்களென்றும் தமரென்றும் பிறரென்றும் பிறந்தோர், இருந்தோர், இறந்தோராகவே தெரிகின்றது ! ஆகவே, உலகம் நிலையற்றது ; இதை அறிஞர் நன்குணர்ந்தனர். அவர்கள் யாவரும் தமக்குப் புகழ்நிறுவிப்பொன்று உடல்பெறவேண்டுமென்று வற்புறுத்துவா ராயினர். தாம் ஆக்கிய நூல்கள்மூலம் இதையே வற்புறுத்தித் தத்தம் கருத்தைவிளக்கிச் செல்வாராயினர். அவ்வாறே பழங்காலப் புலவராகிய ஐயாதிச் சிறுவெண்டேரையர் என்பவர், இதனை வற்புறுத்தி அழகாக எடுத்து விளக்கியருள் வாராயினர். அதன் கருத்தும் பொருளும் படிக்கப் படிக்கத் தெவிட்டாத தீஞ்சுவைத்தாகலின், அச் செய்யுளை இதன் கீழே தருகின்றோம்.

‘இருங்கடல் உடுத்திப் பெருங் கண் மாநிலம்
உடையிலை நடுவணது இடைபிறர்க் கின்றித்
தாமே ஆண்ட ஏமங் காவலர்
இடுதிரை மணலினும் பலரே ; சுடுபிணக்
காடு பதியாகப் போகித் தத்தம்
நாடு பிறர்க்கொழியச் சென்றுமாய்ந் தனரே
அதனால், நீயுங் கேண்மதி அத்தை வியாது
உடம்பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை :
மடங்கல் உண்மை மாயமோ அன்றே ;
கள்ளி வேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு
வெள்ளில் போகிய வியலுள் ஆங்கண்
உப்பிலா அ அவிப்புழுக்கல்

கைக்கொண்டு பிறக்கு நோக்காது
இழிபிறப்பினேன் ஈயப் பெற்று
நிலங்கல னாக் விலங்குபலி மிசையும்
இன்ன வைகல் வாரா முன்னே
செய்நீ முன்னிய வினையே.' (புறம்: நகந)

இதன் பொருளாவது: 'பெரிய கடல்குழந்த இந்தப் பெரிய நிலவுலகத்தை உடைமரத்தின் இலையளவு சிறிய இடமும் பிறர் யாரும் ஆளாவாறு, தாமே ஆண்டுவந்த பாதுகாத்தலையுடைய மன்னர்கள், கடற்கரைக்கண் ஒதுக்கப்பட்ட மணலை யெண்ணினும் எண்ணிலடங்கா அத்தனை அளவினராவர். அவர்களும் இறந்துபோய்ச் சுகோடே தமக்குரிய அரண்மனையாகத்தங்கி அவரவர் நாடுகளைப் பிறர் கொள்ளுமாறு அவர் பெயரும் மறைந்துபோய்விட்டன. அதனால் நீயுங் கேட்பாயாக, அழியாது உடம்போடு கூடிநின்ற உயிருமில்லை. இறந்து மடிதல் உண்மை; மாயமில்லை. கள்ளிமூடிய முள்மிக்க சுகோட்டிடத்து, வெற்றிடமிக்க விரிந்த இடத்து, உப்பில்லாத அவிச்சோற்றினைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வேறுபார்க்காது, இழிந்த பிறப்பின னாற் கொடுக்கப்பெற்று நிலமே உண்கலமாகக்கொண்டு ஏற்று, பலிச்சோற்றை உண்கின்ற துன்ப நாள் வாரா முன்பாக நீ நினைத்த நல்லனவற்றைச் செய்வாயாக' என்பதாம்.

'தாமே யாண்ட ஏமங் காவலர்' என்பது, ஏகசக்கிரவர்த்தி யாய்த் தனக்கு ஒப்பாரும், மிக்காரும் இன்றித் தாமே தமக்கு உரிமையாகக்கொண்ட பெருமிதமுடையராய் என அவர்தம் ஆற்றலை விளக்கிநின்றது. அவரும் ஒருகாலத்தில், வறுமைய ராவர் என்பதைக் குறிக்க 'உப்பிலா அ அவிப்புழுக்கல்....இன்ன வைகல் வாராமுன்னே' எனக் குறிக்கப்பட்டது.

(ந) அரசர் முறைமை

அரசராவார் மக்களைப் பாதுகாத்து அவர்களை நன்னெறிச் செலுத்தும் வீரப்பண்பினராவர். அவ்வரசர் தம் குடிமக்களை அறமுறைதவறாது குற்றங்கண்டவிடத்து ஒறுத்தும், அவர்க்கு வேண்டும் நல்லன செய்துவரும் அறமுறையராயிருத்தல் வேண் டும். அவர்கள் நாட்டுமக்கள் நலனொன்றிலேயே கண்ணுங் கருத்தும் உடையராய், அவர் உவப்பன செய்வோராயிருந்தால் நாடு செழித்து வளம் பெருகும். அஃதில்லாதிருந்தால் உலகம் தலைதடுமாறி, அவரவர் தாம்தாம் கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமாய், நினைத்தவாறு செய்ய, அதனால் அறம் திறப்பி மறம் வளர்ந்து அமைதி குன்றி, அச்சமும் பகையும் ஒங்கி

வளர்ந்து நாடு காடாய் மாய்ந்தொழியும். இவ்வுண்மையை உணர்ந்த நம் நாட்டுத் தமிழரசர்கள், பசுங்கன்றுக்காகத் தம் மகனைத் தேர்க்காலில்வைத்து ஏற்றிக் கொன்றும், கதவைத் தட்டிய குற்றத்துக்காகத் தம் கைகுறைத்துப் பொன் கை பூட்டியும் முறைசெய்தமை நன்கு தெளிவுறுகின்றது.

அந்த முறையில் இளந்திரையன் என்னும் பழங்காலப் புலவர் பெருமகனார், அரசன் நடக்கவேண்டிய நன்முறையை நன்கு விளக்கிக் காட்டுகின்றார். அச்செய்யுள் கற்பார்க்குக் கழிபேரின்பம் பயப்பதாய், நவில்தோறும் நவில்தோறும் நய மிக்கதாய் அமைந்துள்ளதாகலின், அதனை இதனடியிற் குறிக்கின்றும்.

‘கால்பார் கோத்து ஞாலத் தியக்கும்
காவற் சாகாடு உகைப்போன் மாணின்
ஊறின் ருகி ஆறினிது படுமே
உய்தல் தேற்றான் ஆயின் வைகலும்
பகைக்கூழ் அள்ளற் பட்டு
மிகப்பல் தீநோய் தலைத்தலை தருமே.’ (புறம்: ௧௮௫)

இதன் பொருளாவது: ‘உருளையை அச்சில் கோத்து உல கத்தில் நடத்தும் உலகமுறையாகிய வண்டியைச் செலுத்து கின்ற அரசன் சிறப்புடையனானல், உலகம் இடையூறில்லாமல் நல்வழியில் நடக்கும்; அதைச் செங்கோல் முறை மாறிச் செலுத்த வல்லனாயின் நாஸ்தோறும் பகைவரின் பகையாகிய குழம்பிய சேற்றில் அமிழ்ந்து, அளவிறந்த தீயவையாகிய கெடுதல் ஒவ்வோரிடங்களிலும் உண்டாகும்’ என்பதாம்.

வண்டி அச்சாணியில்லாவிட்டால் குடங்கவிழ்ந்து வண்டி யும் ஒடிந்து வண்டியிலிருப்போர்க்கும் கெடுசெய்தல்போல, அரசன் செங்கோல்முறை மாறினால் தானும் கெடுவதோடு உலக மும் கெடுமென்பதை விளக்க ‘கால்பார் கோத்து ஞாலத்தியக் கும் காவற் சாகாடு’ எனப்பட்டது.

பாரட்டுரை*

[திரு. அ. சீனிவாசராகவன், எம். ஏ.]

அறிஞர் பெருமக்களே ! அன்புள்ள தாய்மார்களே !

இத்தமிழ்த் திருநாளில், சைவசித்தாந்தக் கழகத்தார் சார்பில் நடைபெறும் இவ் அரசியலறிவு மாநாட்டில் 'அரசியலறிவு' என்னும் அரியதொரு புதுநூல் அரங்கேற்றப் பெற்றது. அரங்கேற்றம் என்பதென்ன? அறிஞர்கள் கூடிய பேரவையில் நூலை வாசித்துக்காட்டி இது சிறந்த நூல்தான் என்று எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப் பெறுவதாகும். நூல் தந்த பேராசிரியர்கள் ஐவரும் பேசிய பேச்சுகளிலிருந்து நூலைப்பற்றி நன்கு அறிந்திருப்பீர்கள். அவர்கள் பேச்சுகளைக் கேட்கும்போது உங்கள் உள்ளமெல்லாம் என்ன நிலையில் இருந்தன என்பதைக்கண்டேன். இப்போது உங்கள் பிரதிநிதியாக நின்று பேசுகிறேன்.

2500 ஆண்டுகளாகப் பரவிய கருத்துலகை, ஐந்துநாழிகையளவில் இவ் அறிஞர்கள் நமக்கு ஆராய்ந்து காட்டினார்கள். இவர்களுடைய பேச்சுகள் திருவள்ளுவர் தோன்றிய ஆசியாக் கண்டத்தையும், பிற அரசியல் ஞானிகள் நால்வர் தோன்றிய ஐரோப்பாக் கண்டத்தையும் ஒருங்கு இணைத்தன. இருபெருங் கண்டங்களை இணைத்து மிகப்பரந்த அரசியல் கருத்துலகை நாழிகையளவுக்குள் தெளிவாக்க முயன்ற இப்பேராசிரியர்கள், தங்கள் அருஞ்செயலில் வெற்றியும் கண்டார்கள். இவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட அரசியல் ஞானிகளோ காலமொன்றையே வென்று நின்றார்கள். இப்பேச்சாளர்களோ காலத்திலும் செயலிலும் வெற்றி கண்டார்கள்.

மார்க்சு, இங்கிலாந்தில் பிறந்து, செர்மனியில் வாழ்ந்து அரசியலைக் கண்டான். பிளேட்டோ, ஜனநாயகத்தை ஒப்புக் கொண்ட கிரேக்கர்களிடையே வாழ்ந்து அரசியலைக் கண்டான். ஜனநாயகம் பேசிப் பேசிப் பதவிகளைத் தகுதியற்றவர்கள் பெறுகிறார்கள். அவர்களால் நாட்டில் நல்லாட்சி நிலவாது என்று பேசினான். அவன் எழுதிய குடியரசு என்ற நூலில் நம் குடியரசை அவன் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அரசு என்பது அறிஞர்கள் கையிலிருக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினான். அரசியல் அறிவு நிறைந்த பண்பட்ட அறிஞர் கூட்டத்திடத்தே

* நெல்லை அருணகிரி இசைக் கழகத் தமிழ்த்திருநாள் 13-2-1953 அரசியலறிவு மாநாட்டில் தூத்துக்குடி, வ. உ. சி. கல்லூரி முதல்வர், பேராசிரியர் திரு. அ. சீனிவாசராகவன் அவர்கள், எம். ஏ. வழங்கியது.

ஆட்சிப்பீடம் ஒப்படைக்கப் பெறவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினான்.

ஏதேன்கூட நகர ஜனநாயகத்தில் கண்ட குறைவால் ரூசோ, பிரெஞ்சு நாட்டில் அரசியலைப் பற்றிப்பேசினான். ரூசோவின் அரசியலறிவில் தெளிவில்லை என்று திரு. தியாகராச ஐயர் அவர்கள் சொன்னார்கள். உரிமை பெற்ற மனிதன் கட்டுப்பாடற்றவனாயிருந்தான். இது அவன் கண்ட பிரெஞ்சு தேசத்து அரசியல். அரசு, மக்கள் நலத்தைமட்டும் கவனித்திருக்கும். மக்கள் எல்லா உரிமையோடும் வாழவேண்டும் என்றான். இங்ஙனம் அவன் சொல்வதற்குக் காரணம் அந்த ரூசோ விலங்காக வாழ்ந்தான்; பகுத்தறிவின்றி வாழ்ந்தான்.

பிளேட்டோ துறவியாக வாழ்ந்தவன். அன்றாடம் பாராளுமன்றத்தின்முன் பல்வேறு சமயங்களில் கண்ட அரசியல் உண்மைகளை ஆராய்ந்து சிறந்தனவற்றைப் பின்பற்றினான். அவன் காலத்தில் அமெரிக்கா குடியேற்ற நாடு. ஆனால் ஆதிக்கம் அரசு செலுத்தியது. அங்கே பெரும்பாலோர் ஆங்கிலேயர். மற்றவர் ஐரோப்பியர். இவர்கட்குள் பகைமை வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. இச்சமயத்தில் பர்க், “அமெரிக்கர் சொல்வது நேர்மையானது; அவர்கள் கேட்பதை வழங்க வேண்டும்,” என்றான். பிரெஞ்சுமக்கள் சுதந்திரப்புரட்சி செய்த போது, இவர்கள் செய்தது தவறு என்று கண்டித்துப் பேசிய பர்க், அமெரிக்கர் புரட்சி செய்த காலத்து, அவர்கள் கேட்கும் சுதந்திரத்தை வழங்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினான். இதிலிருந்து பர்க் ஒரு கொள்கையில்லாதவன் என்று சொல்லத்தோன்றும். ஆனால் பர்க் கொள்கையற்றவனல்லன். நடைமுறை செயல்முறைகளை ஆராய்ந்து அங்ஙனம் கூறியவன்.

“எல்லோருக்கும் ஒற்றைக்கால் இருந்தால் சமநிலை சரியாக இருக்கும்,” என்று ஆங்கில ஆசிரியர் ஜி. கே. ஜெசட்டன் கூறினார். அதற்காக எல்லா மனிதர்களின் கால்களையும் வெட்டிச் சேர்க்க முயன்றால் அதைவிடப் பேதைமை வேறிருக்க முடியாது. இதைத்தான் பர்க் சொன்னான். ஒவ்வொரு நாட்டு அரசியல் அமைப்புகளும் அவ்வந் நாட்டுமக்களின் உயிர்நாடியில் ஒரு பகுதி. அவ் அமைப்பை உடனே சீர்திருத்தி விட வேண்டும் என்று முயன்றால் அவன் அறிவில்லாதவன்.

ஹெகல் என்ற ஜெர்மன் தத்துவஞானி, “கருத்து என்பதுதான் சத்தியம்” என்றான். காரல் மார்க்சு, பொருளாதார சக்திகளின் மோதல்தான் அரசியலின் அடிப்படைத் தத்துவம் என்றான். பொருளுக்கு அப்பால் பொருளே இல்லை என்றான்.

மேல் நாடுகளில் இயந்திரங்கள் தோன்றித் தொழிற்புரட்சி ஏற்பட்டது. தொழிலாளிகள் துன்புறச் செல்வர்கள் பெருநிதியைத் திரட்டினார்கள். இதைக் கண்ட மார்க்சு, பொருளாதார மோதுதலை உண்டுபண்ணித் தான் வாழ்விலும் அரசியலிலும் முன்னேற்றம் காணவேண்டும் என்றான்.

இந்த மார்க்சின் கொள்கையை ஏஞ்சல், ரேக்சி, ஸ்டாலின் முதலியோர் நடைமுறையில் கொண்டுவந்தனர். அவர்களில் இன்று ஸ்டாலின் மட்டுமே இருக்கிறான். இங்ஙனம் எத்தனையோ விதமான சக்திகள் நாட்டில் உள்ளன. ஆனால் நம் நாட்டு அரசியல் ஞானியாகிய திருவள்ளுவர், “நானைக்கு என்ன செய்ய முடியும்?” என்று கேட்டார்.

“நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை யென்னும்
பெருமை யுடைத்தில் வலகு.” (திருக்: நடந்: ௩௩௬)

என்றார் வள்ளுவர். எதிர்காலத்தைப்பற்றி எதுவுமே சொல்ல முடியாது என்பது வள்ளுவரின் அரசியல்கொள்கை. “அறிதோறும் அறியாமை கண்டற்றால்” என்பர். இறந்தகாலத்தைப்பற்றியும்கூட அறியமுடியாது என்பதுதான் அவர் கருத்து.

தமிழ்நாட்டு அரசியல் நிலைமையைத் திருவள்ளுவர் நேரில் கண்டார். முடியாட்சி முறையே வள்ளுவர் காலத்தில் தமிழகத்தில் இருந்தது. எந்த இசைக்கருவியும் இசையின் பத்தை வழங்குவதில் தப்புவதில்லை. அதுபோல அறத்தின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பெற்ற ஆட்சி, முடியாட்சியாக இருந்தாலென்ன? குடியாட்சியாக இருந்தாலென்ன? அன்பாட்சியாகக் காட்சி யளிக்கவேண்டும் என்று அவர் கருதினார். கண்ட அரசியல் உண்மைகளைத் தந்தார்.

“சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும்—கலைச்செல்வங்கள் யாவும்
கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்!”

என்றார் பாரதியார். மேனாட்டு அறிவு நமக்குத் தெரிந்தால்தான், நம் நாட்டு அறிவின் சிறப்புப் புலனாகும். சீரணசக்தி யில்லாதவனுக்குச் சீரணத்திற்கு மருந்து கொடுத்தது போலாகும். ஆதலின் மேலைநாட்டு அரசியல்உண்மைகளை விளக்கும் இந்த “அரசியலறிவு” நூல்போன்ற ஆயிர மாயிரம் நூல்கள் நம் நாட்டுக்குத் தேவை. அவற்றை நம்மவர் வாசிக்க வேண்டுமெனும் மிக மிக இன்றியமையாததாகும் என்றும் கூறி என்னுடைய பாராட்டுரையை முடிக்கிறேன். நன்றி. வணக்கம்.

இரங்கற்பா*

[நிரு. இராம. சிவநேசன்]

(நேரிசை ஆசிரியப்பா)

ஞாலக் கதிர்மணி; நற்றமிழ் மாமணி;
சீலத் திருச்சியிற் செழிப்புறும் லால்குடிக்
கோல மாநகர்த் தோன்றிய குணமணி;
ஆலம்உண் டோனை அனைய அருள்மணி;
பாவலர் நாவலர் பண்புடன் போற்றுந்
தேவ தாரெனச் சிறக்கும் செம்மணி;
குடிப்பிறப் பொழுக்கங் குணம்சால் வாய்மை
நடுச்சொல் இவையணி நலந்திகழ் நன்மணி;
ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்ல
தூதிய மில்லை உயிர்க்கெனும் மொழியை
ஒதியும் உணராப் பேதை மாக்கட்
கேதிலன் பாலெடுத் தியம்பிய தனிமணி;
ஆன பரம சிவனெனும் அளியோன்!
ஞான வித்தகன் நல்லடி எய்தும்
அந்தமில் பேற்றை அடைந்தனன் மாதோ!
நந்தன மார்கழி நாளிருபத் தேழினில்
அன்னோன் பிரிவை அறிந்த ஆமுதல்
கன்றும் புள்ளும் காவும் பூவெலாம்
என்றும் அழுது ஏங்குறும் என்னின்
மாந்தர் அடையும் வருத்தமென் னுரைப்பாம்!
புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசம்பின்
வலவன் ஏவா வானவூர்தி எய்துப,
என்னுஞ் சொற்கிலக் கான எம்மிறை
மன்னிய புகழுடல் வளர்ந்து
நின்று நிலைஇயர் உலகிடை நிலைத்தே.

* லால்குடி. L. N. பரமசிவம் பிள்ளை அவர்களின் பிரிவு குறித்து
10—1—53-ல் பாடிய இரங்கற்பா.

சி ற்று யி ர் க் கு ற் ற து ணை

[வித்துவான். திரு. ந. சண்முகசுந்தரன், திருவதிகை.]

இவ்வுலகத்து வாழ்க்கையைத் தனித்து இனிமையாக நடத்தமுடியுமா? பலரின் துணைக்கொண்டே நடத்தமுடியும். அதுபோல உயிர்கள் தனித்து நில்லாமல் பல துணைகளோடு இயங்குகின்றன. அத்துணைகளில் உயிரை நன்னெறியில் செலுத்துவதும், சிறந்த துணையாக விளங்குவதும், அறிவை விளங்கச் செய்வதும் கல்வி ஒன்றேயாகும்.

கல்வியானது நூற்கல்வி தொழிற்கல்வியென இருவகைப்படும். மேன்மேலும் அறிவை விளங்கச் செய்யவேண்டுமென எண்ணமுறுவார்க்கும், உலக இயற்கைப் பொருள்களை ஆராய் வோர்க்கும் நூற்கல்வி இன்றியமையாததொன்றும்.

சிறிதும் ஒளியின்றிக்கிடந்த ஓர் இருட்டறைக்குள் பகலவன் ஒளியை உட்செல்ல விடுத்தால் அஃது அவ்வறையின் இருளை நீக்கி அதனை மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்கச் செய்தல்போல அறியாமை இருளடைந்து கிடக்கும் நம் மனதில் நூற்கல்வியென்னும் கதிரவன் ஒளியைச் செல்லவிடுத்து நம் மனதின் அறியாமை இருளை நீக்கச் செய்தால் நமதறிவு ஒளியுடன் பொலிந்து விளங்குமல்லவா?

இக் கல்வியைப்பற்றி நம் செந்நாப்புலவர் இரண்டு அதி காரங்களால் விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார். உடன்பாட்டு முகத் தாலும் எதிர்மறையாலும் “கல்வி”, “கல்லாமை” என்ற அதி காரங்களால் அங்கையுள் நெல்லியெனத் தெளிவுறக் கூறியுள்ளார்.

அவனவன் அறிவுக்குத் தகுந்த நூல்களையும், கற்கவேண்டிய நூல்களையுமே கற்கவேண்டுமென்றும், பின்னால் அவன் வாழ்க்கையை அதன்படி நடத்தவேண்டும் என்றும் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றார். கற்றபின் அதன்படி நடவாவிட்டால் அவன் வாழ்க்கை பயன் அற்றதாய்ப் போய்விடும்.

மேலும் வள்ளுவர், பொருட் செல்வம் முதலானவை எல்லாம் அழியுந்தன்மையுள்ளன எனவும், சிறந்தன அல்ல வெனவும் கருதி,

“கேடில் விழுச் செல்வம் கல்வி” என்றும், ஏனைச் செல்வங்கள் பிறவிதோறும் தொடர்ந்து வாரா, கல்வி ஒன்றே பிறவிதோறும் தொடர்ந்து வருமென்று,

“ஒருமைக்கண்தான் கற்றகல்வி ஒருவற்கு
எழுமையும் ஏமாப்புடைத்து.”

(திருக்: ௩௯௮)

எனக் கல்விச் செல்வத்திற்கும் பொருட் செல்வத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் பளிங்குபோல எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

மற்றும், பொருட்செல்வத்தைவிட கல்விச்செல்வத்திற்கே சிறப்பு, புகழ் ஆகையால் ‘பாடம் ஏறினும் ஏடது கைவிடேல்’ என்ற முதுமொழிப்படி,

“யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாதவாறு.”

(திருக்: ௩௯௯)

என்று கூறுகின்றார்.

இம் மேன்மையுள்ள கல்வியின் பெருமையை நாலடியில்,

“இம்மை பயக்குமால் ஈயக் குறைவின்றால்
தம்மை விளக்குமால் தாமுளராக் கேடின்றால்
எம்மை உலகத்தும் யாம்காணோம் கல்விபோல்
மம்மர் அறுக்கும் மருந்து.”

கல்வியைப்போல அறியாமையைப் போக்கக்கூடிய மருந்தை எவ்வுலகத்தும் காணோம் என்று வியப்புறக் கூறுகின்றது.

ஆனால், இத்தன்மையுள்ள கல்வியைக் கற்றலினால் மேலும் பயன் உண்டோ என்பதற்கு நமது சைவத்திரு குமரகுருபர அடிகளால்,

“அறம்பொருள் இன்பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையும் நாட்டும்—உறுங்கவலொன்
றுற்றழியுக் கைகொடுக்கும் கல்வியி னூங்கில்லை
சிற்றயிர்க் குற்ற துணை.”

என்று மனிதர் அடையவேண்டிய அறம் பொருள் இன்பம் வீடு ஆகிய நான்கினையும் பெறுவதற்குக் கல்வி துணையாக விளக்கும் என்று நீதிநெறிவிளக்கத்தில் கூறியுள்ளார்.

இவற்றுள், அஃது அறந்தருதலைப்பற்றிச் சிறிதாராய் வாம். அறத்தைக் கல்லாதாரும் செய்யக் காண்கின்றோமே யெனின், அவர்கள் நூல்களிற்கூறிய அறப்பயன்களை உணரா ராகலின் அவர் செய்யும் அறம் பிழைபாடுடைத்தென்று பிறர் கூறின் அதைச் செய்தலை விடினும் விடுவர். ஆனால் கற்றவரோ நூல்களிற் கூறிய அறப்பயன்களை நன்கு உணர்ந்திருப்பா ராகலின் தாம் செய்யும் அறம் முறையன்றென்று பிறர் கூறினும் அதைச் செய்தலினின்றும் தவறார்.

கல்லாதவர் பொருளைக்கொண்டு அறஞ்செயப் புகினும், நூல்களிற் கூறிய முறைப்படி தக்கவழியில் அதனைச் சிறக்கச் செய்ய அறியாதவர்களாயிருக்கின்றனர். கற்றோர் சிறு செல்வத்தைக்கொண்டு பேரறத்தைச் செய்து பெரும் பயனையடைவர்.

“உறக்குந் துணையதோ ராலம்வித்தீண்டி
யிறப்ப நிழற்பயந் தா அங்—கறப்பயனும்
தான்சிறிதே யாயினுந் தக்காரகைப் பட்டக்கால்
வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்.”

என்று நாலடியிற் கூறியுள்ளது.

இனி, அது பொருள்தருதலைப்பற்றிச் சிறிதாராய்வோம். கல்லாதார் எக்காலத்தும் செல்வமுடையரா யிருத்தலரிது. ஏனெனின் கல்லாதவரதுபொருள் பிறரால் கவரப்படினும், வேறு வழிகளிற் கேடுறினும் அப்பொருளை அவர் மீண்டும் பெறலரிது. கற்றார் செல்வத்தை யிழப்பினும் மீண்டும் கல்வியி னுதவியால் அதனை எளிதாகப் பெறுவர்.

சங்ககாலப் புலவர்களின் வரலாற்றைப் பார்க்கும்பொழுது கல்வியறிவினாலேயே பல மேன்பாட்டையடைந்துள்ளனரென்று தெரிகிறது. தாம்பெற்ற செல்வத்தைப் பலருக்கும் கொடுத்து விட்டு மறுநாளே மண்ணானும் மன்னர்களிடத்துச் சென்று அள்விறந்த பொருள்களை யானைமேலும் புரவிமேலும் ஏற்றி வந்தார்கள் என்பதைச் சங்கநூல்களிலே கண்கூடாகக் காணலாம். “கற்றோர்க்குச் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு” என்ற மொழிப்படி கல்வியறிவில் சிறந்தவர்கள் எவ்விடம் சென்றாலும் புகழ்ச்செல்வம் பெற்றே வருவர் என்பது திண்ணம்.

சங்ககாலப்புலவர்களின் நிலையை நோக்குமிடத்து கல்வி பொருட் செல்வத்தையும் கொடுக்கும் என்பது அடியிற்கண்ட உருவெனத் தெற்றென விளங்கும்.

இனி, அஃது இன்பந் தருதலைப்பற்றிச் சிறிதாராய்வோம். கல்லாதவரிடத்துப் பெரும் பொருளிருப்பினும் அதனைத் தக்க நாகரிக வழியிற் செலவுசெய்து இன்பநுகர்ச்சி அறியாதவர்களாயிருக்கின்றனர். இதனைச் சில நாட்டுப்புறங்களிலுள்ள செல்வந்தர்களிடம் இன்றுங் கண்கூடாகக் காணலாம். அவர்கள், “ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார் கொல்” என்றபடி, கல்வியறிவின் விளக்கமின்மையால் தம் பொருளைப் பொய்யான இன்பங்களிற் செலவழித்துத் தம் வாழ்நாளை வீணே கழிக்கின்றனர். இதனைக்குறித்தே,

“உண்ண னொளிரிநு ளோங்கு புகழ்செய்யான்
துன்னருங் கேளிர் துயர்களையான்—கொன்னே

வழங்கான் பொருள்காத் திருப்பானேல் அஆ
இழந்தானென் றெண்ணப் படும்.”

என்று நாலடியார் கூறுகின்றது.

இனி, அஃது வீடுபேற்றையும் அளிக்கவல்லது என்பது.

“சுதற்குச் செய்க பொருளை யறநெறி
சேர்தற்குச் செய்க பெருதூலை—யாது
மருள் புரிந்து சொல்லுக சொல்லை இம்முன்று
மிருளுலகஞ் சேராத வாறு.”

என்னுந் திரிகடுகப் பாட்டினால் உணரலாம். மேலும், வீட்டை
தற்கேதுவாகிய அறம், பொருள், இன்பம் என்னுமிவற்றை
இம்மையில் முறையாகச் செய்ய அதுவே, மறுமையில் வீடு
பேற்றை யளிக்கும்.

உயிர்க்கு உறுதுணையாக இருந்து அறம் பொருள் இன்பம்
வீடு என்ற நான்கினையும் அளிக்கக்கூடிய இந்நூற் கல்வியை

“உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே.”

எனப் புறநானூற்றிலும்,

“கைப் பொருள் கொடுத்தும் கற்றல்
கற்றபின் கண்ணு மாகும்”

என சிவகசிரந்தாமணியிலும், கற்பதின் அவசியத்தை வற்புறுத்
திக் கூறுகின்றன.

ஆகவே, பெற்றோர்கள் தம் மக்களுக்கு அறிவைப் புகட்டும்
கல்வியைக் கற்பிக்க வேண்டுமென்பது கூறாமலே விளங்கும்.
வள்ளுவரும் மக்களை அறிவுடையோராகச் செய்தல் தந்தையின்
கடமையாக,

“தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல்.”

என்று விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார். அக் கருத்தையே பொன்
முடியார் புறநானூற்றில் அவரவர் கடமைகளைக் கூறுகின்ற
பொழுது தந்தையின் கடனாக “சான்றோளுக்குதல் தந்தைக்குக்
கடனே” என்று விளக்கமுறக் கூறியுள்ளார்.

அறிவை விளக்கமுறச் செய்கின்ற கல்வியை நாட்டில்
பரப்புவதற்கு அரசியலார் பெருமுயற்சி யெடுத்துக்கொள்ள
வேண்டும். ஆனால், அரசியலாரோடு நாட்டுமக்களும் ஒத்
துழைக்க வேண்டும். ஒத்துழைப்பு இல்லையேல் அரசியல்
திட்டமெதுவும் செவ்வனே நடைபெறா. கல்வித்திட்டத்தில்

தான் அரசியல் உயிர்ப்பு அமைந்துள்ளது. நிகழ்கால அரசியலும் எதிர்கால அரசியலும் செவ்வனே நடைபெறவேண்டுமானால் அத்திட்டம் நாட்டிற்குகந்த நன்முறையில் அமைக்கப்படவேண்டும்.

ஒரு நாடு செம்மையடைய—பண்பாட்டையடைய அடிப்படை கல்விதான். நாட்டு மக்களுக்கு எல்லாம் உண்மையான பயனுள்ள கல்வியைப் புகட்டிவிட்டால் எல்லா இன்பமும் எளிதாய்க் கிட்டிவிடும் என்று கம்பர் கூறுகின்றார்.

“எகம்முதற் கல்வி முளைத்தெழுந்து எண்ணில் கேள்வி
ஆகம் முதல்திண் பண்போக்கி அருந்த வத்தின்
சாகம் தழைத்து அன்பு அரும்பித் தருமம் மலர்ந்து
போகம் கனி ஒன்று பழுத்தது போலு மன்றே.”

இப்பாட்டின் கருத்து வருமாறு :—கல்வியாகிய முதற் பொருள் முளைத்து எழுந்து, கேள்வியாகிய பல கிளைகளிவிட்டு, நன்முயற்சியாகிய இலைகள் தழைத்து, அன்பாகிய அரும்பு அறமாக மலர்ந்து இன்பமாகிய கனியைப் பழுத்ததுபோலாகும் என்பது. ஆகவே, கல்வியானது எல்லா இன்பத்தையும் அளிக் கும் என்பது விளங்கும்.

நம் நாடு குடியரசாகத் திகழ்கின்றது. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவனே அக் குடியரசுக்குத் தலைவனாக ஆகின்றான். மக்கள் அறிவுடையவராக அமைந்திருந்தால்தான் அவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவனும் அறிவுடையவனாக இருக்க முடியும். தலைவன் அறிவுடையவனாக இல்லையேல் நாடும் சீர்குன்றித் தாழ்வுநிலை யடையும்.

பண்டைக் காலத்து தமிழ்நாட் டரசர்கள் வயதில் முதிர்ந்தோரின் நெறியில் செல்லாமல் அறிவில் முதிர்ந்தோரின் நெறியிலேயே சென்றார்கள் என்பதற்குச் சான்றாகப் பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்,

‘ஒரு குடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக வென்னு தவருள்
அறிவுடை யோனா றரசுஞ் செல்லும்.’

என்று கூறியுள்ளான். ஆகையினாலும் ‘அறிவுடை யொருவனை அரசனும் விரும்பும்’ என்ற மொழிப்படியாலும் அறிவுடையோனையே அரசர்கள் விரும்பி வந்தார்கள் என்பது நனியிளங்கும்.

எனவே, ‘கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்’ என்ற வாக்கின்படி நாட்டுத்தலைவன் அறிவுள்ளவனாக இருந்தால்தான் அறிஞரை விரும்புவான். இல்லையேல் கயவரைத்தான் விரும்ப நேரிடும். ஆகவே, தலைவன் அறிவிற் சிறந்தவனாக விளங்க வேண்டும்.

மேலும் நாட்டிற்கு உயிர்போன்றவன் தலைவனே ஆவன். மக்கள் உயிரை அவன் உயிர்போலக் கருதுவதே தலைவனின் தலைசிறந்த கடமையும் பண்புமாகும்.

“நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே
மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்
அதனால் யானுயி ரென்ப தறிகை
வேன்மிகு தானே வேந்தர்க்குக் கடனே.”

என்று சங்ககாலப்புவவராகிய மோசிகிரனாரும் கூறியுள்ளார். ஆகவே, நாட்டுத்தலைவன் அறிவுடையவனாகவும், மக்கள் உயிரைத் தன்னுயிராகக் கருதுபவனாகவும் விளங்கவேண்டு மென்பதேயாகும்.

இல்லையேல், நெல் உணவை யானைக்குக் கவளமாகக் கொடுப்பின் பன்னாட்காகும். அவ் வுணவையே அவ் வாளை யானது தனித்துப்புக்கு உண்ணின் உட்கொள்ளுவதைக் காட்டிலும் தன் காலினால் பெரிதும் கெடுக்கும்.

அது போலவே, அறிவிலான் ஆட்சி செய்ப்புகின் நாட்டின் சீர்நிலை குன்றி விடும்.

“யானை புக்க புலம்போலத்
தானு முண்ணு னுலகமுங் கெடுமே.”

என்றார் பிசிராந்தையார்.

ஆகவே, நாட்டுத் தலைவன் அறிவுடையவனாக வர வேண்டுமானால், அரசியல் அறிவுடைமையாக நடக்க வேண்டுமானால்; நாடு அறிவில் உயர்நிலையாகவும், அறத்தின் சிகரமாகவும், பொருளின் கருவூலமாகவும், இன்பத்தின் உறைவிடமாகவும், திகழவேண்டுமானால் மக்கள் அனைவரும் உயிர்க்கு உறுதுணையாகவும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு நான்கினையும் தருவனவாயும், அறிவுக்குழவியைத் தாய் போன்று நன்னிலையில் வளர்க்கின்றதாயும் சிறப்புற்று விளங்குகின்ற கல்வியைப் பெறல் வேண்டும்.

நம் நாட்டு மக்கள் அனைவரும் கல்வியின் சிறப்பை உணர்ந்து தம்மின் தம்மக்கள் அறிவுடைமையாகச் செய்து மாநிலத்து மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இனிதாகும்படி நாடு நன்னிலையில் விளங்கச் செய்வீராக.

உள்ளிருள் நீக்கும் ஒளிவிளக்கு

[திரு. ப. இராமலிங்கன், குடியேற்றம்]

‘வள்ளுவன் றன்னை உலகினுக்கே தந்து வான் புகழ்கொண்ட தமிழ் நாடு’ என எழும்பியது மண்ணதிர விண்ணதிரப் புரட்சிக் கனல் வீரன் அமரகவி பாரதிதன் உள்ளக்கீதத்தின் நாதம். ஆம்; அறிவின் கடலைக்கடைந்த அமுதாம் திருக்குறளை, உலகம் உய்ய, மன்பதை மாண்புடன் வாழ, அகிலத்தோர் உள்ளிருள் நீக்கும் மனமணி விளக்காகவும், அம்மனமணி விளக்கின் ஒளியாகவும், அவ்வொளியின் பயனாகவும் அளித்தாரன்றோ நாயனார்: மண்ணின் வாழ்க்கையின் மாசு இருள் கடியும் கலங்கரை விளக்கமது. விண்ணின் வாழ்க்கையின் ஒரு தொலை நோக்கி அது.

மானில வாழ்க்கையாம் இன்பபுரிப்பயணத்தில் மனம் எனும் தோணி பற்றி மதியெனுங் கோலையுன்றி உலகவாழ் வெனும் ஆழ்கடலில் ‘மானம், பண்புடைமை, அறிவுடைமை, அன்புடைமை, ஈகை, கல்வி, கேள்வி, சான்றாண்மை, கொல் லாமை, கள்ளாமை, நன்றியறிதல், குடிமை, இல்வாழ்க்கை ஆய பல்பண்டங்களை ஏற்றிச்செல்லுங்கால் வாழ்க்கைக்கலத் தைக் கயமை, கல்லாமை எனும் திமிங்கிலங்கள் தாக்காமலும், நல்குரவு, இன்னாச்சொல், வெகுளி ஆயகுறாவளி மோதாமலும், நிறையழிதல், செருக்கு வெஃகுதல் எனும் பாறையின் கண் இடியுண்டு அழியாமலும் தடுத்து ஆட்கொள்வான் வேண்டி வாழ்வார்கள் உள்ளிருள்நீக்க நாயனாரேத்திட்ட நந்தாவிளக்கது.

விண்ணின்வேட்கை மேலீட்டால் புலான்மறுத்துப் புறங் கூறுமை ஓர்ந்து, மானங்காத்து, விருந்தோம்பி, அன்பும் அறனும், பண்பும் பயனுமான வீடு பேறாக அடைய இல் வாழ்க்கை இரதத்தைச் செலுத்துங்கால், இகல், உட்பகை, கொடுங்கோன்மை எனும் மன இருள் மேகங்களுடே பாய்ந்து வாழ்க்கை இன்பமாம் வானூர் மதியத்தைப் படமெடுத்துக் காட்டச் செந்நாப்போதான் வள்ளுவன் எனும் தமிழ் விஞ்ஞானி அமைத்த தொலைநோக்கு ஆடி அது.

அறிவுக் கண்கொண்டு, மனமணி விளக்கை ஏற்றி அத் தொலை நோக்கியாம் முப்பால் நூல் வாயிலான் நோக்குவோம். காணும் அற்புதக்காட்சி பாரீர்; அதன் மாண்புறு மாட்சியும் கேளீர்.

‘தானலாதுலகமில்லை,’ என்ற ஆன்றோர் தம் மொழிக் கிணங்க தம் தமிழ்மறையில் முதற்கண், ‘ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு’ எனும் பேருண்மையை, வாழ்க்கை மணங் கமழாது பயனில் நாத்திகம் பேசி நாறித்திரியும் நாத்திகர் முகத்தில் அறைகிறார். அங்ஙனே வெற்று ஆத்திகம் பேசி உயிர்கள்பால் திணையளவேனும் உள்ளன்பு இன்றிய என்பு தோல் போர்த்து எத்தித்தித்திரிந்து இறைவன் பேரால், மக்களைப் பறித்து வாழும் போலிக் கூட்டங்களைப்பார்த்து, ஆண்டவன் ‘வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்’ என்று இடித்துக் கூறிப்பொசுக்குகிறார் நம் தேவர்.

ஐம்புல வேடுவரை வேட்டையாடக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு வெறு நாமங்களிலும், உருத்திராக்கங்களிலும், மொட்டை யடித்தலிலும் பொருளற்று உரக்கக் கத்துவதிலுமே, பத்தி யுளது என்று திரியும் பித்தர்களைப் பார்த்துப்,

“பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்.”

எனுங் குறளீட்டிகொண்டு தாக்குகிறார்.

மூச்சிணையடைத்தும், முணு முணுத்தும், காட்டிடைத் திரிந்தும் கனலிடைபுழன்றும் கமண்டலம் கையிலேந்தி பூவுலகு வாழ்வது பொய்யென மதித்து வாழ்வது தான் தவம் எனக் கொண்டு திரியும் துண்மாண் துழைபுலம் இல்லாப் போலி வேடதாரிகட்கு,

“உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குஉறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற்கு உரு.”

எனத் தவத்திற்கு உண்மை இலக்கணமுங்காட்டி உருவையும் தீட்டிக்காட்டுகிறார் நந்தம் தெய்வத் தமிழகத்தின் தவராசன்.

போர்க்கோலம் பூண்டு உயிர்குடிக்கப் பாரில் போட்டியிட்டு வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால் எனும் பெரு இழுக்குக்கிணங்க படைப்பலமில்லா மக்களை அவர்தம் பிறப்புரிமையாம் தன்னுரி மையைப் பறிக்க அணுக்குண்டுப் பூதங்களை ஏவி ஒரு பாவமு மறியா தாய், சேய், என்றும் பாராமல் கொன்று குவிக்கின் றனரே ஏகாதிபத்திய எத்தர்கள்—அவர்களை அழைத்துத்

“தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்கத் தான்பிறிது
இன்னுயிர் நீக்கும் வினை.”

என்ற கொல்லாமை எனுங்கருவிகொண்டு வீழ்த்துகிறார் தெய்வப்புலவர்.

இன்னணம் படைப்பலம் காட்டி அச்சுறுத்தி மன்பதையை அடிமைக் கேணிக்குள் அகப்படப் புதைத்து வாழ்வு பறித்து எக்காளமிடும் ஏகாதிபத்தியக் கும்பலைப் பார்த்து :—

“வேலன்று வென்றி தருவது மன்னவன்
கோலது உங் கோடாது எனின்.”

எனும் எச்சரிக்கையையும் விடுத்து,

பின்னர் அவர்களைத் தேய்க்கும் படையையுங்காட்டி
அதட்டி அவர்கள் அழிவையும் கணித்து விடுகிறார்,

“அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுத கண்ணீர் அன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை.”

என்ற குறள் முகத்தான்.

மற்று, அக் கொடுங்கோலாட்சிக் காலர்கள் பிடியிலகப்பட்டு
வாழ்விழந்து வளமிழந்து அடிமையில் அழுதகண்ணீருடன்
வாடுமக்கட்கு ஆறுதலளிக்கும் நம்பிக்கை ஒளி அளிக்கும்
உரிமை விடிவெள்ளியைத் தரிசிக்க அழைத்துச் செல்லுகிறார்
பொதுமறை வகுத்த பெருநாவலர்.

பகலில் பகைவனைப் பார்த்துப் பதுங்கி இரவில் உறங்கு
பவரீது குண்டு மழைபொழிந்து உயிர்குடிக்கும் அணுக்குண்டு
குள்ளநரிக் கூட்டங்களைப் பார்த்துப் பரிகசித்து,

‘விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய அழித்திமைப்பின்
ஒட்டன்றோ வனக ணவர்க்கு.’

என்ற குறளில் பகைவரின் வேல்பார்த்துக் கண்ணிமைப்பதே
பேடிகள் தஞ் செயல் என உண்மை வீரத்திற்கு விதிவகுத்தும்
அதற்கே பல்லாண்டும் பாடுகிறார் முப்பால்நூல் ஒதிய முப்
பாவலர்.

கலையின் பேரால், இசைக்கலையின் பேரால், நடிப்புக் கலை
யின் பேரால் நங்கையர் தம் பண்புக்குப் பங்கம் வைத்தும் கற்
பிற்குக் களங்கம் விளைக்கும் கலைகொல்லிகட்குப் பேராண்மை
ஊசி ஏற்றுகிறார், ஆண்மையின் முன்னோடு தூதர்.

‘பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு
அறனொன்றே ஆன்ற ஒழுக்கு.’

என்ற அவர்தம் குறள் எனும் மம்மர் அறுக்கும் மருந்தை
ஊற்றி.

மேனியெலாம் மினுக்கிப் போலி அணிகளைச் சமக்கும்
பொதிமாடுகளையும் நாட்டழகி, உலகழகிப் போட்டிகளில்
கலந்து கொள்ளக் கற்பைக் காற்றில் பறக்கவிடும் பொய்-வேட,
புற-அழகிகட்கு,

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாயுள கற்பென்னும்
திண்மை யுண்டாகப் பெறின்.”

என்ற குறள் கொண்டு தலைமேல் தட்டி, கற்பில் எந்த நாடு
இந்த நாட்டுக்கு ஈடு-இந்திரர் சொல் கண்ணகியின் எழில் நிறை
கொள் நாடாயிற்றே, என்ற நினைப்பை ஊட்டுகிறார்.

தேன்கொழித்துப் பாலோட்டிப் பல்வளங் கொழித்துப்
பாரினை ஆள்வோம் என்று உரத்துப்பேசி உரிமை பெற்றபின்
ஆளவந்தாரான பின்பு, கஞ்சியின்றிக் கலங்கவும், குந்த நிழலின்
றித்தவிக்கவும், எச்சிலைக்கு எதிர்கால இந்நாட்டின் வாழைக்
குருத்துக்களான ஏழைக் குழந்தைகளை நாயோடு போராட
விட்டுக் கஞ்சித் தொட்டியேகதி எனக்காட்டி நாடாளவந்தார்க்கு
—நாடு, ஆட்சி என்றால் என்ன என்று விளக்கங் கூறுகிறார்,

“உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும் செறுபகையும்
சேராது இயல்வது நாடு.”

என்ற குறள் வாயிலாக.

அத்தகு அவலநிலையில், மாற்றுக் கட்சியினர் தோன்றி
நாட்டை நல்லதோர் பாதையில் அழைத்துச் செல்லாவிடில்,
‘பல் குழுவும் பாழ்செய்யு முட்பகையும் வேந்தலைக்குந் சொல்
குறும்பும்’—தோன்றிப் பெருகும் எனவும் எச்சரிக்கை
வாணத்தைத் தொடுக்கிறார்.

இல்லறத்தை இகழ்ந்து போலித் துறவறத்தைத் தூக்கிப்
பேசும் மக்கள்தம் பதிகளை அழைத்து, ‘அறம் எனப்பட்டதே
இல்வாழ்க்கை’ ‘அஃதே அனைத்தறம்’ எனச்சாடுகிறார்.

மாடுண்டு, கன்றுண்டு, மக்களுண்டு என்பதெல்லாம்
கேடுண்டு எனும்படி கேட்டு விட்டோம் கேள்மனமே, என்று
அந்தராத்மாவோடு பொய்வாதம் புரிந்து வாழ்க்கையாம் இன்ப
புரிச்சோலையை வறட்சிப்பாலையாக்கி வாழும் சீழ்ப்பிடித்த அவர்
கள்தம் உள்ளப்புண் புரைதீர,

“அமிழ்தினு மாற்ற இனிதே தம்மக்கள்
சிறுகை யளாவிய கூழ்.”

“மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம் மற்றவர்
சொற்கேட்டல் இன்பஞ் செவிக்கு.”

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த
மக்கட் பேறல்ல பிற.”

என்ற குறள்-பெனிசிலின்-ஊசிகளை ஏற்றுகின்றார் பெருநாவலர்.

விலாப்பெருக்க உண்டு கொழுத்துத் தொந்திசரிந்த வாழ்வு
வாழ்வதற்கே இல்வாழ்வு என்ற போக்கில் வாழும் மனித மரக்

கட்டைகளை நோக்கி, அறனும்—அன்பும், பண்பும்—பயனுமாகப் பெற்று, ‘இருந்தோம்பி இல்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டே’ எனத் திருத்தி மனிதர்களாக்குகின்றார்.

ஏழை, வறிஞர்களைக் கண்டாங்கு அங்காடிப் புலிபோலப் பாயும் மாக்களைப் பார்த்து,

“அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அஃதிலார்க்கு
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு.”

எனக் கதறுகின்றார்.

ஏற்றத்தாழ்வு எனும் செறிகடலில் வீழ்ந்து வறுமை, இன்மை, பஞ்சம், பட்டினி எனும் முதலைவாய்ப்பட்டுமூன்று, மானம்விட்டு, இரந்தும் உயிர்வாழ்தலை எண்ணிடவும் கூசிடும் அவரது தமிழ் நெஞ்சம் உண்மையில் ஒரு புரட்சியின் எரிமலையாகின்றது. அதனின்றும் புரட்சிக்கனலை அது உமிழா நிற்கிறது. எழுகின்றது சண்டமாருதப் புரட்சியின் பேரொலி. “ஏ, படைத்தோனே-நீ பரந்து, பரந்து அலைந்து அலைந்து கெடுக, கெடுக” வென்றே சாபம் இடுகிறார் தமது,

“இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகியற் றியான்.”

என்ற ஊழித்தீ கக்கும் குறள் வாயிலான்.

ஆக வள்ளுவனார் தந்த குறள் ஓர் நற்பண்புகள் நிறைந்த பேழை; உலக அறங்களனைத்தும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள பெட்டகம்; அஃது ஓர் உலகப் பல்கலைக்கழகம்; அது சொல்லாத உண்மையில்லை; கூறுதபொருளொன்றில்லை; கண்டு தெளியாத அந்நெறியில்லை; அதை, ‘எல்லோர்க்கும் கொடுமதி’ என்று தமிழ் அணங்கினுக்குக் காணிக்கையாகத் தந்து போனார் தெள்ளுதமிழ் வேதஞ்செப்பின மாய மதிக்குயவன். அது துறவறம் பூண்டோர்க்கு ஒரு தூண்டாவிளக்கு. இல்லறத்தோர்க்கு இருளோட்டும் இரவி. நாடாள்வார்க்கு நல்லமைச்சு. வாகைசூடும் படைவீரர்க்கு வீரமுரசு. ஓதற்கெளிது; உணர்தற்கரிது. சிந்தைக்கினிது; செவியினுக்கினியது; இருவினைக்கு மாமருந்து. அதன்கண் அறனறியலாம்; பொருளறியலாம்; இன்பின் திறனையும் தெளிந்து திளைக்கலாம். மன்பதைவாழ, மாரிலம் செழிக்க, பண்பொளி வீச, இல்லற மணங்கமழ, வீரம் பொங்க, பகையொழிந்து பசி யொழிந்து பாரினில் வாழ்வதனை ஓர் இன்பபுரிப் பயணமாக்க பொய்யாமொழிப் புலவன் தமிழகத்தின்கண் ஏற்றிவைத்த உள்ளிருள் நீக்கும் ஒளிவிளக்கு அது.

செய்திகளும் குறிப்புக்களும்

தமிழர் திருநாள்

தமிழ் இலக்கிய மன்றம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர். இம்மன்றச் சார்பாக 1953, செனவரித் திங்கள் 20-ம் நாள் 'தமிழர் திருநாள்' மிகவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பெற்றது. உதவித் துணைவேந்தர் திரு. ஏ. இராமநாத பிள்ளை முதல்நாள் விழாவிற்குத் தலைமை புண்டார்கள். தலைவர் முன்னுரையின் சுருக்கம். "சென்னையே தமிழ்நாட்டின் தலைநகராக வேண்டும். தமிழ் நாட்டின் எல்லைகள் வட வேங்கடமும் தென்குமரியுமே. சென்னையில் ஆந்திரர் பங்கு கேட்பது சிறிதும் பொருந்தாது" என்பதே.

திரு. வித்துவான் மெ. சுந்தரம் அவர்கள், திரு. வித்துவான் ஆ. புவராகம் பிள்ளை அவர்கள், டாக்டர். அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியாரவர்கள், வித்துவான் மு. அருணாசலம் பிள்ளை அவர்கள் ஆகிய நால்வரும் முறையே சிலப்பதிகாரத்தைப்பற்றிச் 'சிலம்பு' என்னும் சொல்லின்மை, புகார், மதுரை, வஞ்சிக்காண்டம் என்னும் பொருள் பற்றி விளக்க விரிவுரை ஆற்றியுள்ளார்கள்.

திரு. டாக்டர். அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் அவர்கள் விரிவுரையில் தமிழ் நாட்டு எல்லை அதற்குத் தொல்காப்பியப்பாயிர மேற்கோள் தமிழ்நாட்டுத் தலைநகர் சென்னையே, அதில் ஆந்திரர் பங்கு கேட்பது சிறிதும் பொருந்தாது எனவலியுறுத்தியுள்ளார்கள்.

தலைவர் முடிப்புரை, இடையிடையே திருவாட்டி சிவகாமசுந்தரி, திருவாளர்கள் பூபதி, மகாலிங்கம், இராமநாதன் ஆகியோர் இசைப் பாடல்கள் நிகழ்ந்தன. செயலாளர் கே. ஏ. திருஞானசம்பந்தம் நன்றி நவில விழா இரவு 8 மணி அளவில் இனிது நிறைவேறியது எனவும்,

மறுநாள் 19-தேதி மாலை 5-30-மணி அளவில் இசைமணி மயிலம் பி. வச்சிரவேலு முதலியாரவர்களால் தக்கபின்னணி இசையுடன் இசை யரங்கம் ஒன்று இனிது நடைபெற்ற தெனவும் தெரியவருகிறது.

தமிழர் திருநாள் கலையறிவுக் கழகம் — சலகண்டபுரம், சேலம் மாவட்டம்

15-1-53 மாலை 7 மணிக்கு, 'சன்மார்க்க சபை பசனைக்கூடத்தில்' தமிழர் திருநாள் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது. செயலாளர் திரு. ப. கண்ணன் அவர்கள் அனைவர்களையும் வரவேற்றனர். முதுபெரும் புலவர் புலவரேறு ஆசிரியர் அ. வரதநஞ்சைய பிள்ளை அவர்கள் தலைமை புண்டார்கள். தலைவர் தம் அரும்பெரும் முன் உரையில்

“தமிழின் பெருமை, தமிழர் பண்பாடு, சங்ககாலத் தமிழ்மக்களின் மாண்பு, தற்போதைய தமிழ்மக்களின் தாழ்நிலை, ஆந்திரப் பிரிவினை மூலமாகவே தனித்தமிழ் நாடும் பிரிந்து தமிழிலேயே தமிழாட்சி நடத்தல்” முதலியவற்றைப்பற்றி மிகவிரிவாகக் கூறினர். பிறகு இந்நகர் நாட்டாண்மைக் கழக உயர்நிலைப்பள்ளித் தமிழாசிரியர் புலவர் வீ. பசுவையா அவர்கள் ‘பண்டைத் தமிழர் கலைகளிற்சில’ என்பதுபற்றி விரிவுரை ஆற்றினார்கள்.

பின்னர்த் தலைவர் அவர்களால் முன்மொழியப்பட்டு அடியிற்கண்ட தீர்மானம் அனைவர்களாலும் ஒருமனமாய் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு நிறைவேறியது.

தீர்மானம்

(1) (அ) ஆந்திரநாட்டுப் பிரிவினையை நாங்கள் முழுமனதோடு ஆதரிக்கிறோம். அதேபோல் கேரளம், கர்நாடகம் ஆகிய இருமாகாணங்களின் கோரிக்கைகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றையும் பிரித்து தனித் தமிழ் நாட்டுக்கு எல்லைகளை வகுத்து சென்னை உள்ளிட்ட தமிழ்நாடு தனியே பிரிந்து தமிழே அரசியல் மொழியாகத் தமிழர் ஆட்சி நடைபெற வழிவகை செய்யுமாறு இந்திய அரசினர் சென்னை அரசினர் அரசியல் கட்சியினர்கள் அனைவரையும் இக்கூட்டம் கேட்டுக்கொள்கிறது.

(ஆ) தமிழ்நாட்டுக்கு எல்ல வகுக்கும் வகையில் வடஆற்காடு மாவட்டத்தில் இணைந்திருந்த சித்தூர் திருப்பதி முதலான தமிழ்ப் பகுதிகளை அரசினர் நிர்வாக வசதியின் பொருட்டு சென்ற 1911-ம் ஆண்டில் பிரித்து சித்தூர் மாவட்டமாக்கியதைக் கவனத்தில் கொண்டு அப்பகுதிகளையும் கேரளத்தோடு சேர்ந்துள்ள நாஞ்சில் நாடு தமிழ்ப் பகுதிகளையும் தமிழ்நாட்டோடு இணைக்க வேண்டுமென்று இக்கூட்டம் வற்புறுத்துகிறது.

(2) ஆந்திர மாகாணத்திற்குத் தலைநகர் ஆந்திராவில் தானிருக்க வேண்டும்; சென்னை தற்காலிகமாகவும் தலைநகராக இருக்கக்கூடாது என்றும், தலைநகர், கவர்னர், உயர்நீதி மன்றம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் அவர்கள் தனியே அமைத்துக்கொள்வதுதான் நியாயமானது, முறையானது என்றும் இக்கூட்டம் கருதுவதோடு இவ்வகையிலேயே செயலாற்றும்படி அதிகாரமுள்ள சம்பந்தப்பட்டவர் அனைவரையும் இக்கூட்டம் கேட்டுக்கொள்கிறது.

லேடி இராமநாதன் பிரிவு

திரு. சர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் மனைவியார் லேடி இராமநாதன் 31-1-53 பகல் 2 மணிக்கு யாழ்ப்பாணம் சுன்னாகம் இராமநாதன் கல்லூரியில் உள்ள தம் இல்லத்தில் தம் 83 ஆம் அகவையில் இறைவன் திருவடிப் பேரெய்தினார்.

இவர் ஆஸ்திரேலியா நாட்டில் பிறந்தவர்; பிரிட்டனில் மீஸ். ஹாரிசன் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டவர்; இலங்கைக்கு வந்தவுடன் 1907-ல் சர். இராமநாதனை மணம் புரிந்து கொண்டார். அப்பால் லேடி இராமநாதன் என்ற பெயரால் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வழங்கப் பெற்றார்.

இவர் சைவசமய நூல்களை உன்னிப்பாகக் கற்றவர்; சைவசமயக் கொள்கைகளை இலங்கையிலும் வெளிநாடுகளிலும் பரப்பினார்; தம் கணவர் இராமநாதன் அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து முதலிய நாடுகளில் சைவசமயக் கொள்கைகளைப்பற்றிச் சொற்பொழிவாற்றச் சென்றபோது அவருடன் உதவியாகச் சென்றார். இவர்தம் சிறப்பை அறிந்து இலங்கைப்பல்கலைக் கழகம் டாக்டர் ஆப்லா என்னும் பட்டத்தை 1942-ல் வழங்கிப் பாராட்டியது. இராமாயணத்தை இவர் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். இன்னும்பல நூல்களும் எழுதியுள்ளார்.

இராமநாதன் கல்லூரி, பரமேசுவரர் கல்லூரி ஆகியவைகள் இவரால் நிறுவப்பெற்றனவே. கொழும்பிலும் கோடைக்கானலிலும் சிவபெருமான் திருக்கோவில்கள் கட்டியுள்ளார்.

சிலகாலமாக அவர் நோயுற்றிருந்த போதிலும் சைவசமய நெறிக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் வேண்டும் பணியை ஆற்றத்தவறியதில்லை. தமிழர் முறைப்படி உடையணிந்தவர்; இந்திய நாட்டிடத்தும், இந்திய மக்களிடத்தும் பேரன்பு கொண்டவர்; இவர்க்கு ஒரு புதல்வியார் உளர்; அவரே இலங்கை அஞ்சற்பகுதி அமைச்சர் திரு. எஸ். நடேசன் இல்லக்கிழத்தியாராவார்.

குறிப்பு: அயல்நாட்டில் பிறந்து அவ் அயல்மொழிப் புலமை பெற்றவராக இருந்தும் தமிழ்மொழிக்கும் சைவசமயத்துக்கும் இவர் செய்த பணி என்றும் மறக்கற்பாலதன்று. இவர்தம் சல்லுயிர் இறையடி இன்பத்தில் திளைத்து இலகுவதாக.

இரஷ்ய நாட்டுத் தலைவர் ஸ்டாலின் பெரும்பிரிவு

பொதுவுடைமை நாடாகத்திகழும் ரஷ்ய நாட்டுத் தலைவர் ஸ்டாலின் சிலநாட்களாக நோயுற்றிருந்து மூளையின் இரத்தக்குழாய் வெடித்து 5-3-53 இரவு 9-50க்குக் காலஞ்சென்றார். அவர் தம் பிரிவு பொதுவாகப் பாட்டாளி மக்கட்கும், சிறப்பாகச் சோவியத் ரஷ்யாவுக்கும் பேரிழப்பாகும். அவர் தம் பெரும்பிறிது குறித்து வருந்துகின்றோம்.

இராசகோபாலாச்சாரியார் கருத்து:

மதுரைக் கலாசாலையில் 3-3-53ல் சென்னைமாநில முதல்அமைச்சர் திரு. இராசகோபாலாச்சாரியார் பேசியபோது ஆங்கிலமொழியைப் பற்றித் தம் கருத்தை அறிவித்ததாவது :

“ஆங்கிலமொழி ஆங்கிலேயருக்குமட்டும் சொந்தமல்ல. நம் கலைமகள் பலவேறு மக்களுக்குப் பலவேறு மொழிகளைக் கொடுத்தாள் ; ஆங்கில மொழியை ஆங்கிலேயருக்குத்தான் உரியது என்று நாம் ஏன் நினைக்க வேண்டும்? அமெரிக்கார்களும் ஆங்கிலம் பேசுகின்றனர் ; அவர்கள் அமெரிக்காவுக்குப் புறப்பட்டபோது, ஆங்கில மொழியைத் தங்களுடன் எடுத்துச் சென்று, அதையே தங்கள் தாய்மொழியாக வைத்துக்கொண்டனர் ; அதனால் இங்கிலாந்திலிருந்த ஆங்கிலம் ஒன்றும் குறைந்துபோய்விடவில்லை. இதுதான் சரியான திருட்டு ! கொள்ளை !

“ஆங்கிலேயர்கள் நம்நாட்டுக்கு வந்தார்கள் ; சில காரணங்களால் அவர்கள் ஆங்கில மொழியைவிட்டுச் சென்றனர். இதை நாம் அவர்களுக்கு ஏன் திருப்பிக்கொடுக்கவேண்டும்? அதைத் திரும்பிப்பெற அவர்கட்கு உரிமை இல்லை ; அம்மொழி நம்முடையது ; ஆங்கிலேயர்களை அனுப்பிவைத்தவுடன் ஆங்கிலத்தையும் அவர்களுடன் அனுப்பிவைப்பது கட்டாயமில்லை. பழைய முறைப்படி அது நம்முடையதே ; ஆங்கிலேயர் முறைமன்றங்களையும் சட்டதிட்டங்களையும் விட்டுச் சென்றுள்ளனர். இவற்றையெல்லாம் ஆங்கிலேயருக்கு நாம் திருப்பி அனுப்பிவிட்டோமா? இங்குள்ள ஆறுகளில் ஆங்கிலேயர் அணைக்கட்டுக்களைக் கட்டினர். ஆங்கிலேயர் அவற்றைக் கட்டினார்கள் என்பதற்காக நாம் அவற்றை இடித்துத் தள்ளிவிட்டோமா? உலக வரலாற்றின் நிலையினால் நாம் ஆங்கிலேயர்களிடமிருந்து கற்றறிந்த மொழியானது இன்று உலகமொழியாய்த் திகழ்கின்றது ; விஞ்ஞானத்தின் மொழியாக விளங்குகின்றது ; ஆராய்ச்சியின் மொழியாகவும் சிறந்த அரசியல் மொழியாகவும் வாழ்க்கையின் எல்லாத்துறைகளிலும் அறிவாற்றலின் மொழியாகவும் இயங்குகின்றது. மிகச் சிறந்த உண்மைகள் ஆங்கிலத்தில்தான் உண்டாகின்றன. நம் தாய் மொழியைப் புரிந்துகொள்வதுபோல் எளிதாக ஆங்கிலத்தைப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

“ஆகவே, வரலாற்றுமுறையினால் பெற்ற ஆங்கிலத்தை நாம் விட்டு விடக்கூடாது. கீழ்மையிலிருந்தே எப்போதும் மேன்மைஉண்டாகின்றது. நூற்றைம்பது ஆண்டுக் காலம் ஆங்கிலேயர்களிடம் அடிமைப்பட்டிருக்கின்ற தாழ்மைக்கு இரப்பு ஈடாக உலகின் மிகச் சிறந்த இலக்கியமும் சிறந்த புதிய விஞ்ஞான முன்னேற்றங்களும் கொண்ட ஒரு மொழி நம் பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் படித்த இளைஞர்களுக்கும் கிடைத்துள்ளது. மக்களின் ஒவ்வொரு எண்ணத்தையும் உணர்ச்சியையும் தம் நூல்களில் படம்பிடித்துக் காட்டும் நூலாசிரியர் சேக்ஸ்பியர் ஒருவரே என்பதை உணர்தல் வேண்டும். இத்தகைய பெருமை பொருந்திய ஆங்கிலத்தை நாம் கற்றுப் பயனடைவோமாக.

“உலகமொழியாகிய இதைப் புறக்கணிக்காமலும் வெறுப்புணர்ச்சி கொள்ளாமலும் கற்றுப் பயனடையவேண்டும் ; படித்தவர்கள் உடல் உழைப்பில் ஈடுபடவேண்டும்” என்றார்.

கற்றவர்கள் உடலுழைப்புக் கொள்ளவேண்டுமென்றபோது கூறிய தாவது:

“படித்த சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் தாங்கள் படித்தவர்கள் என்பதை மறந்து உடலுழைப்பில் ஈடுபடவேண்டும் (படிக்காதவர்களைப் போலவே) என்ற எண்ணந்தான் இன்று இங்கு என் மனத்தில் மேலோங்கி நிற்கின்றது. நாடு முன்னேற்றமும் செழிப்பும் அடைய இதுதான் வழி. படித்த ஆண்களும் பெண்களும் தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று எண்ணக்கூடாது. உடலுழைப்பில் ஈடுபட வாய்ப்பு நேரும்போதெல்லாம் படித்தவர்கள் தங்களது படிப்பை மறந்து, உடலுழைப்பைச் செய்யக் கற்றுக்கொண்டாலொழிய நம் நாடு முன்னேற முடியாது. மிகத் தூய்மையற்ற வேலைகளைக் கூடக் கையினால் செய்ய அவர்கள் முதன்மையாக இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் இந்தியாவின் ஏழ்மைப்பிணி நீங்கும். இல்லாவிட்டால் ஏழ்மைநோய் நம் நாட்டை அரித்துக்கொண்டுதான் இருக்கும். முன்னேற்றத்திட்டங்களில் முதலீடுசெய்யப் பணமிருக்காது; பிறரிடஞ் சென்று கடன் வாங்குவது கெட்டவழக்கம்; பிறரிடமிருந்து தானம் வாங்குவது அதைவிடக் கெட்ட வழக்கம்; நாமே பாடுபட்டு உழைத்தால்தான் இந்தியாவை முன்னேற்றஞ் செய்யமுடியும். கட்டாயமாகக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்; ஆனால், உழைக்கும்போது படித்தவர்கள் என்ற உணர்ச்சியை மறந்து படிப்பில்லா மக்களுடன் சேர்ந்து உழையுங்கள்: இதவே; கல்லூரி மாணவர்களுக்கு நான் கூறும் மந்திரம்” என்று கூறினார்.

குறிப்பு: அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தில் ஆங்கிலம் புதினெந்து ஆண்டுகளில் நம் நாட்டிலிருந்து அகன்றுவிடவேண்டுமெனத் திட்டம் வகுத்துள்ளார்கள். அக் காலவரையறைப்படி இதுகால மூன்றாண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. இதனை மக்கள் தலைவர் இராசேந்திர பிரசாது அவர்கள் இம் மூன்றாண்டைக் கழித்துக்கூறி இன்னும் ஆங்கிலம் நம் நாட்டை விட்டுப் பன்னிரண்டாண்டில் போய்விடுமென்று கூறினார்கள். பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தர்களும் கவர்னர் செனரலாக இருந்து பணியாற்றித் தற்காலம் சென்னைமாரில முதலமைச்சராகத் திகழும் திரு. ச. இராச கோபாலாச்சாரியாரவர்களும் ஆங்கிலத்தை நம் சொத்தென்றும் அதை நன்கு பாதுகாத்துப் போற்றி நம் நாட்டிலேயே என்றும் நின்று நிலவவிட வேண்டுமென்றும் மேற்காட்டியவாறு கூறுகின்றார்கள். நாட்டு மக்கள் எதைப் பின்பற்றி நடக்கவேண்டுமென்பதை உணர்ந்து செய்வார்களாக.

மதிப்புரை

திருவாசகம் திருவெம்பாவை - கதிர்மணிவிளக்கப் பேருரை

[கிடைக்குமிடம்: சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 1/140, பிராட்வே, சென்னை-1., விலை ரூ. 1—8—0]

திருப்பேர்

இப்பேருரையாசிரியர் “பாண்டிவள நாட்டில் பூங்குன்ற நாட்டுத்தலை நகராகிய மகிபாலன்பட்டி மகாமகோபாத்தியாய முதுபெரும்புலவர் சைவசித்தாந்த வித்தகர் பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள் ஆவர். இருபெரும் திருவும் ஒருங்கமைந்த பொருவரு சிறப்பினராகிய இவர்கள் ஆளுடைய அடிகள் அருளிய எட்டாந் திருமுறையாகிய இத் திருவாசகத்தின்கண் உள்ள திருச்சதகம், நீத்தல் விண்ணப்பம் என்னும் இருபெரும் பகுதிகட்கும் இனிப விளக்கஉரை கண்டு செந்தமிழ்க்கும் சிவனெறிக்கும் சீரிய தொண்டியற்றிச் செயற்கரும் செயல் செய்த பெரியாராய்த் திகழ்கின்றனர்.

அவற்றின் தொடர்பாய் உள்ள ‘திருவெம்பாவை’ என்னும் செழுமை வாய்ந்த விழுமிய செம்பொருட் பகுதிக்கு இப்பொழுது இவ்விளக்கவுரையாத்து வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள். இவ்வுரையும் முன்போன்று எல்லா நலங்களும் ஒருங்கமையப்பெற்றது. திருவாசகச் செழும்பொருட்கு இப்பாவை உயிர்போன்றது. அவ் உயிரை உணர்வுடன் யாத்து நுகர்ந்து மானா இன்பம் ஆளச்செய்யும் உணர்வொளி விளக்கம் தருவது கதிர்மணி விளக்கப்பேருரை. இம்மெய்யுரையின்றேல் உண்மை காணமுடியாதென்பது பொய்யுரையன்று, பொருளுரையே.

நூற்சிறப்பு

ஆண்டவன் அருள்மொழியால் ‘பாவைபாடிய வாயால் ஒரு கோவை பாடுக’ எனமொழிந்தருளிப் பாவையும் கோவையும் பயனுற எழுதுவார் மன்னதும் பின்னதுமாய முழுவதும் எழுதி முற்றவித்தருளினார். ஒரு பாட்டு ஒப்பாக அடிகள் தொடங்கி அருளிப் ‘நமச்சீவாய வாஅழக’ என்று தொகையாகவும், ‘திருவெம்பாவை’ வகையாகவும், ‘திருச்சிற்பக்கோவை’ விரியாகவும் கொள்ளுதல் சாலும். நூற்பொருள்களெல்லாம் திருவைந்தெழுத்தின் பொருள்களே என்பது செம்பொருள்துணிபு. இவ்வுண்மை:

“அருள் நூலும் ஆரணமும் அல்லாதும் ஐந்தின்
பொருள் நூல் தெரியப் புகின்.” —திருவருட்பயன், கூ-ஐந்-க.
என்னும் மெய்கண்ட மொழியான் உணரலாம்.

வேண்டல்

நம்பேராசிரியரவர்கள் முன்னைப் பேராசிரியர் அருளிய திருச்சிற்பம் பலக் கோவையாரின் மெய்யுரையே போன்று கருத்துச், சொற்பொருள், காட்டு, விளக்கம், உள்ளுறை, ஒப்பால் பெறப்படும் உண்மை நுண் பொருள், செம்பொருள் துணிபு முதலிய நலம்பல கெழும் நவின்றனர் மெய்யுரை. அவ் உரைமாண்பின் ஒருசிறு பகுதியை விளக்க உன்னி மிகவிரியினும் எஞ்சும் இம்மதிப்புரை. அம்மையப்பராய்த் திகழும்

அம்பலவாணர் தம் திருக்கையால் எழுதிய திருவாசகச் செழும்பனுவற்குத் தகைசால் சிறப்பமை நம்பேராசிரியர்வழிக் கதிர்மணிவிளக்கம் வரத் தண்ணீர் புரிவாராக. நாமெல்லாம் தவங்கிடந்து வேண்டுவோமாக.

ஒப்பு

தமிழ்மரபின் தனிச்சிறப்பாகப் 'பேதை, பெதும்பை, மங்கை' என்னும் முத்திறப்பருவமும் ஒத்துற முதல்எட்டுத் திருப்பாட்டுக்களுக்கும் நுண்மாண் நுழைபுலத்தோடுசெம்பொருள் அருளின் நுகர்புலமும் ஒருங்கு சேர விளக்கம் விரிவாக விளங்குகின்றது. ஐந்து முதல் பன்னிரண்டு வரை ஆண்டுகள் எட்டாகும். 'அவர்களைப் பன்னிரண்டு ஆண்டுக்கன்னிப்பெண் தொடக்கம் ஒவ்வொரு திருப்பாட்டுக்கு ஒவ்வொருவராகப் பிறரொடு சேர்ந்து எழுப்புவதாகக் காணும் விளக்கம் மிகவும் விழுமியது. ஒரு புடையாகப் பேதை, பெதும்பை, மங்கை என்னும் பருவம் மூன்றும் புலம்பு, புணர்வு, புரிவு என்னும் நிலையோடொக்கும். இம்மூன்றும் முறையே கேவல, சகல, சத்தம் என்ப. நுகர்புலம்—அனுபவ அறிவு.

தீக்கை

செம்பொருள் துணியில் தீக்கை மிகச்சிறந்தது. அதனைப் பதின் மூன்றாம் திருப்பாட்டாகிய 'பைங்குவளைக் கார்மலரால்' என்று தொடங்குவதன்கண் காணப்படும் ஒப்புக்களால் மிகப்பொருத்தி விளக்கி யிருப்பதுடன் இயற்கை நலங்களும் தீக்கைக்குத் துணை செய்கின்றன என்னும் குறிப்புப் போற்றிப் புகழ்ந்து கைக்கோடற்குரித்து. தீக்கைக்கு வேண்டுவன அருளாசானால் காண்டல், கருதல், தீண்டல், கட்டுரைத்தல் என்பன. இவை முறையே நயனம், மானசிகம், பரிசம், வாசிகம், என்பன. இவற்றைக்குறிக்கும் குறிப்பு முறையே 'கார்மலர், செங்கமலம், அங்கம் குருகினம், அரவம்' என்னும் சொற்பொருள்களை இயற்கையொடு பொருத்தி மெய்யுரை கண்டு விளக்கும் மாண்பால் விளங்கும். இப்படியே ஒவ்வொரு திருப்பாட்டிலும் சித்தாந்தத்தோடொத்துச் செம்பொருள் கண்டுள்ளார்கள். அதனை அனைவர்களும் பல்காற் பயின்று அகமுறத் தழீஇ இன்புறற்பாலர்.

பயன்

இவ் ஒரு நூலைக் கற்பார் இதன்கண் நுணுக்கமாக எடுத்தாடுள்ள தொல்காப்பியம், திருக்குறள், பரிபாடல், பத்துப்பாட்டு முசங்க நூல்களும், திருமுறை, மெய்கண்ட நூல் முதலிய அருள் நூல்களும், திருவாதவூரடிகள் புராணம், பாகவதம், திவ்வியப்பிரபந்தம், ரைததம், திருவிளையாடல் புராணம், கந்தபுராணம், தாயுமானார், குமரகுருபரர், கலைசைப்பதிற்றுப்பத்து முதலிய பொருள் நூல்களும் ஆகியவற்றின் அருமை பெருமைகளை எளிதிற் கற்றுணர்வர்.

நம்பேராசிரியர்வர்கள் திருவருளால் செய்து முடிக்க எடுத்துக் கொண்ட திருவாசகத் திருத்தொண்டு நிறைவுற நெடுவாழ்நாளும், உடல், உளம், உணர்வு முதலியவற்றின் உரமும், நலமுதலிய துணைகளும் முழு முதற்சிவபெருமான் அருள்வானாக. யாமும் வேண்டுவோமாக.

திருநெல்வேலித், தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்

கழகத்திற்காக, சென்னை 2-140, பிராட்வே,

அப்பர் அச்சகத்தில், திரு. வ. சுப்பையா அவர்களால்

அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர்: வ. சுப்பையா.